

Reformationsbibeln

Josua

Svenska Reformationsbibelsällskapets
översättning av den engelska auktoriserade

King James Version

Utgiven 1611, reviderad 1769

Samt i vissa delar en revidering av
Bibelkommissionens utgåva 1878 och
Karl XII:s Kyrkobibel från 1703

*Provutgåva utgiven såsom särtryck
9 mars 2020*

Josua

1 Kapitlet

Gud befäller Josua att gå över Jordan och erövra Kanaan.

Efter Moses, HERRENS tjänares, död hände det att HERREN talade till Josua, Nuns son, Moses tjänare och sa:

2 Mos. 24:13.

4 Mos. 27:18f. 5 Mos. 1:38.

2. Min tjänare Mose är död. Därför stå nu upp och dra över denna Jordan, du och allt detta folk, till det land som jag ger dem, åt Israels barn.

5 Mos. 34:5.

3. Varje plats där ni sätter er fot* har jag gett er, så som jag har sagt till Mose.

5 Mos. 11:24f. Jos. 14:9.

*ordagrant: fotsula.

4. Från öknen och från Libanon ända till den stora floden, floden Eufkrat, allt hettitiskt land, ända till Stora havet* västerut, ska ert område sträcka sig.

1 Mos. 15:18. 2 Mos. 23:31.

4 Mos. 34:3f. *Medelhavet.

5. Ingen ska kunna stå dig emot så länge du lever. Så som jag har varit med Mose, så ska jag också vara med dig. Jag ska inte svika dig och inte heller överge* dig.

5 Mos. 7:24, 31:6f.

Hebr. 13:5. *KXII: glömma.

6. Var stark och frimodig, för du ska som arv åt detta folk fördela landet som jag med ed har lovat deras fäder att ge dem.

5 Mos. 31:7, 23.

7. Var endast stark och mycket frimodig så att *du* håller fast vid och följer hela den lag som min tjänare

Mose befällde dig. Vik inte av från den *vare sig* till höger eller till vänster, så ska du ha framgång* vart du än går.

5 Mos. 17:11f, 28:14, 31:7. Jos. 23:6.

*KXII: så att du må handla visligt.

8. Låt inte denna lagbok vika från din mun, utan tänk på den dag och natt, så att du håller fast vid och följer allt som är skrivet i den, för då ska din väg bli lyckosam och då ska du ha framgång*.

5 Mos. 17:19. Ps. 1:2.

*KXII: ska du kunna handla visligt.

9. Har jag inte befallt dig? Var stark och frimodig! Var inte rädd och var inte heller förfärad, för HERREN, din Gud, är med dig vart du än går.

5 Mos. 31:7f.

10. Då befällde Josua folkets förmän och sa:

11. Gå igenom lägret och befall folket och säg: Gör i ordning färdkost åt er, för inom tre dagar ska ni gå över denna Jordan, för att komma in och inta det land som HERREN, er Gud, ger er till besittning.

5 Mos. 9:1. Jos. 3:1.

12. Och Josua talade till rubeniterna, gaditerna och till halva Manasses stam och sa:

13. Kom ihåg det ordet som HERRENS tjänare Mose, befällde er och sa: HERREN, er Gud, har låtit er komma till ro och har gett er detta land.

4 Mos. 32:20-22. 5 Mos. 3:18-20.

14. Era hustrur, era barn och er boskap ska stanna kvar i landet, som Mose har gett er på *denna* sidan Jordan. Men ni, alla tappra stridsmän,

ska dra över beväpnade i spetsen för era bröder och hjälpa dem,

15. tills HERREN har låtit era bröder komma till ro, liksom ni, och de också har tagit i besittning det land som HERREN, er Gud, ger dem. Sedan ska ni vända tillbaka till det land som är er egendom och besitta* det, som HERRENS tjänare Mose har gett er på *denna* sidan Jordan, mot soluppgången**.

*Jos. 22:4. *KJV: glädja er över det. **österut.*

16. Och de svarade Josua och sa: Allt vad du har befallt oss vill vi göra och vart du än sänder oss ska vi gå.

17. Så som vi lydde* Mose i allt, så ska vi också lyda dig. Må endast HERREN, din Gud, vara med dig, så som han var med Mose.

**KJV: lyssnade.*

18. Var och en som trotsar dina befallningar och inte lyder dina ord i allt, som du befäller honom, han ska dödas. Var endast stark och frimodig!

2 Kapitlet

*Josua sänder spejare till Jeriko.
De får bo hos skökan Rahab.*

Från Sittim sände Josua, Nuns son, i hemlighet ut två män som spejare och sa: Gå och undersök landet och Jeriko. De gav sig iväg och kom in i en skökas hus, som hette Rahab, och där lade de sig att vila.

4 Mos. 25:1. Matt. 1:5. Hebr. 11:31. Jak. 2:25.

2. Och det blev berättat för kungen i Jeriko och sagt: Se i natt har några män från Israels barn kommit hit för att utforska landet.

3. Då sände kungen i Jeriko *bud* till Rahab och sa: Lämna ut de män, som har kommit till dig och som tagit in

i ditt hus, för de har kommit för att utforska hela landet.

4. Men kvinnan tog de båda männen och gömde dem och sa så här: *Ja*, männen kom till mig, men jag visste inte varifrån de *kom*.

5. Och det hände *när* porten skulle stängas, då det hade blivit mörkt, att männen gick ut *och* jag vet inte vart de gick. Skynda er att följa efter dem, så hinner ni ifatt dem.

6. Men hon hade fört dem upp på taket och gömt dem under linstjälkar, som hon hade brett ut på taket.

7. Männen tog upp jakten på dem i riktning mot Jordan, åt vadställena till. Och så snart förföljarna hade gett sig av, stängde de porten.

8. Men innan männen hade lagt sig, gick hon upp till dem på taket

9. och sa till männen: Jag vet, att HERREN har gett landet åt er och att en skräck för er har fallit över oss och modet sviker alla som bor i landet på grund av er.

*1 Mos. 35:5. 2 Mos. 15:15f, 23:27.
5 Mos. 2:25. Jos. 5:1.*

10. För vi har hört hur HERREN lät vattnet i Röda havet torka ut för er, när ni drog ut ur Egypten och vad ni gjorde med de två amoreiska kungarna, Sichon och Og, på andra sidan Jordan, som ni fullständigt förintade.

2 Mos. 14:21f.

4 Mos. 21:23f. Jos. 4:23.

11. Och så snart vi hörde *detta* blev våra hjärtan modlösa. På grund av er är det ingen som har något mod kvar, för Herren, er Gud, han *är* Gud uppe i himlen och nere på jorden.

5 Mos. 4:39. Jos. 5:1.

12. Lova mig därför nu, jag ber er, med ed vid HERREN, att eftersom jag har visat barmhärtighet med er, att ni

också vill visa barmhärtighet mot min fars hus och ge mig ett säkert tecken *på det*,

Jos. 6:22.

13. och *att* ni låter min far, min mor, mina bröder och mina systrar leva och alla som tillhör dem och räddar våra liv från döden.

14. Då svarade männen sa till henne: Vi svarar för er *med* våra *egna* liv, om ni inte förråder vårt ärende. Och det ska ske, när HERREN har gett oss landet att vi ska visa dig godhet och trohet.

15. Sedan släppte hon ner dem med ett rep genom fönstret, för hennes hus *låg* på stadsmuren och hon bodde på muren.

16. Och hon sa till dem: Ge er upp i bergen så att de som förföljer er inte träffar på er. Göm er där i tre dagar tills de som förföljer er har återvänt. Sedan kan ni fortsätta er färd.

17. Då sa männen till henne: Vi *kan bli* lösta från den ed som du har tagit av oss.

18. Se, *när* vi kommer in i landet, ska du binda detta scharlakansröda snöre i fönstret som du släppte ner oss genom och du ska samla din far, din mor, dina bröder och alla som tillhör din fars hus hemma hos dig.

19. Och det ska ske, *att* om någon går ut genom dörrarna till ditt hus *och* ut på gatan, *ska* hans blod *komma* över hans huvud och *vi är* utan skuld. Men om någon bär hand på en av dem som är i ditt hus, så *ska* dennes blod *komma* över vårt huvud.

1 Kung. 2:32.

Matt. 27:25.

20. Och om du berättar om detta vårt ärende då är vi lösta från den ed som du har tagit av oss.

21. Då sa hon: Låt det *bli* som ni har sagt. Så sände hon iväg dem och de gav sig av. Och hon band det scharlakansröda snöret i fönstret.

22. Och de gav sig i väg och gick upp i bergen och blev kvar där i tre dagar tills förföljarna återvänt. Förföljarna sökte *dem* överallt längs vägen men fann *dem* inte.

23. Så vände de två männen tillbaka och gick ner från bergen och gick över och kom till Josua, Nuns son, och berättade för honom allt som hade hänt dem.

24. Och de sa till Josua: Sannerligen, HERREN har gett oss hela landet i våra händer för alla som bor i landet är modlösa på grund av oss.

3 Kapitlet

Israels folk går över Jordan.

Och Josua stod upp tidigt på morgonen och de bröt från Sittim och kom till Jordan, han och alla Israels barn, där de slog läger innan de gick över.

2. Och det skedde, efter tre dagar, att förmännen gick genom lägret

3. och befallde folket och sa: När ni ser HERRENS, er Guds, förbundsark och prästerna, leviterna, bära den, då ska ni bryta upp från er plats och följa efter den.

4. Men det ska vara ett avstånd mellan er och den *på* omkring två tusen alnar långt. Kom inte närmare den, för att ni ska veta vilken väg ni ska gå, eftersom ni inte har gått *den* vägen förut.

5. Och Josua sa till folket: Helga er,

för i morgon ska HERREN göra under bland er.

2 Mos. 19:10, 14.

6. Och Josua talade till prästerna och sa: Lyft upp förbundsarken och gå över framför folket. Och de lyfte upp förbundsarken och gick framför folket.

4 Mos. 4:15.

7. Och HERREN sa till Josua: I dag ska jag börja att göra dig stor inför ögonen på hela Israel för att de ska veta att så som jag har varit med Mose, så ska jag vara med dig.

Jos. 1:5.

8. Och du ska befalla prästerna som bär förbundsarken och säga: När ni kommer till Jordan, ska ni stanna alldeles i vattenbrynet av Jordan.

9. Och Josua sa till Israels barn: Kom fram hit och hör HERRENS, er Guds, ord.

10. Och Josua sa: Genom detta ska ni förstå att den levande Guden är ibland er och att han verkligen ska driva undan kananeerna, hetiterna, hiveerna, perisseerna, girgaseerna, amoreerna och jebusiterna för er.

5 Mos. 7:1.

11. Se, förbundsarken, till hela jordens Herre, går före er ut i Jordan.

12. Därför ska ni nu ta ut tolv män från Israels stammar, en man från varje stam.

13 Och det ska ske, så snart prästerna som bär HERRENS, hela jordens Herres, ark står stilla med sina fötter i Jordans vatten, att vattnet i Jordan, det som kommer uppifrån, ska skäras av från det vattnet som strömmar neråt och bli stående som en hög vall.

2 Mos. 15:8. Ps. 78:13, 114:3.

14. Och det skedde, då folket bröt upp från sina tält för att gå över Jordan och prästerna bär förbundsarken före folket,

Apg. 7:45.

15. och då de som bar arken kom till Jordan, och prästerna som bar arken, doppade fötterna i vattenbrynet, för Jordan svämmar över alla sina bräddar under hela skördetiden,

1 Krön. 12:15.

16. att vattnet stannade, som flöt uppifrån och det reste sig som en hög vall långt borta från staden Adam, som ligger bredvid Saretan. Och det, som flöt ner mot Hedmarkshavet, Salthavet*, blev helt avskuret. Och folket gick över mitt emot Jeriko.

*Döda havet.

17. Och prästerna som bar HERRENS förbundsark stod stilla på torr mark mitt i Jordan. Och alla israeliter gick över på torr mark, ända tills allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan.

4 Kapitlet

Minnesstenar sätts upp i Gilgal.

Och det skedde, när allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan, att HERREN talade till Josua och sa:

2. Ta ut åt er tolv män från folket, en man från varje stam,

Jos. 3:12.

3. och befall dem och säg: Lyft upp ur mitten av Jordan tolv stenar från det ställe, där prästerna står stilla med fötterna och bär dem med er över och lämna dem vid lägret, där ni ska slå läger i natt.

4. Då kallade Josua till sig de tolv män, som han hade utsett bland Israels barn, en man från varje stam.

5. Och Josua sa till dem: Gå ut till mitten av Jordan framför HERRENS, er

Guds, ark . Och var och en av er ska lyfta upp en sten på sina axlar, efter antalet av Israels barns stammar,

6. så att detta kan bli ett tecken bland er, när era barn i framtiden frågar *sina fäder* och säger: Vad *betyder* de här stenarna?

7. Då ska ni svara dem att Jordans vatten skars av i sitt lopp framför HERRENS förbundsark. När den fördes över Jordan skars Jordans vatten av. Och dessa stenar ska vara ett minnesmärke för Israels barn till evig tid.

Jos. 3:13f.

8. Och Israels barn gjorde så som Josua hade befallt och tog upp tolv stenar från mitten av Jordan, så som HERREN hade sagt till Josua, efter antalet av Israels barns stammar. Och de bar dem med sig över till lägerplatsen och lade ner dem där.

9. Och Josua reste upp tolv stenar mitt ute i Jordan, på det ställe där prästerna som bar förbundsarken hade stått med sina fötter, och de finns där än i dag.

10. Och prästerna som bar arken stod kvar mitt i Jordan tills allt var utfört som HERREN hade befallt Josua att säga folket, helt i enlighet med vad Mose hade befallt Josua. Och folket skyndade sig och gick över.

11. Och det skedde, då allt folket helt och hållet hade kommit över, att HERRENS ark och prästerna gick över i folkets närvaro.

12. Och Rubens barn och Guds barn och halva Manasses stam gick beväpnade över i spetsen för Israels barn, så som Mose hade sagt till dem.

4 Mos. 32:17f.

13. Omkring 40 000 beväpnade till strid gick över inför HERREN för att

strida på Jerikos hedmarker.

14. På den dagen gjorde HERREN Josua stor inför ögonen på hela Israel och de fruktade honom så som de hade fruktat Mose, så länge han levde.

Jos. 3:7.

15. Och HERREN talade till Josua och sa:

16. Befall prästerna som bär vittnesbördets ark att de kommer upp ur Jordan.

17. Därför befallde Josua prästerna och sa: Kom upp ur Jordan.

18. Och det skedde, när prästerna som bar HERRENS förbundsark hade kommit upp från mitten av Jordan och prästerna trampade torr mark under sina fötter, att Jordans vatten återvände till sin plats och svämmade över alla sina bräddar som förut.

19. Och folket steg upp ur Jordan på den tionde *dagen* i den första månaden och slog läger i Gilgal, vid Jerikos östgräns.

20. Och de tolv stenarna som de hade tagit upp ur Jordan, reste Josua upp i Gilgal.

21. Och han talade till Israels barn och sa: När era barn i framtiden frågar sina fäder och säger: Vad *betyder* dessa stenar?

22. Då ska ni förklara för dem och säga: Israel gick på torr mark över denna Jordan,

23. för HERREN, er Gud, lät Jordans vatten torka ut framför er tills ni hade gått över, liksom HERREN, er Gud, gjorde med Röda havet, som han lät torka ut framför oss tills vi hade gått över.

2 Mos. 14:21f.

24. Så att alla folk på jorden ska känna till HERRENS hand, att den *är* mäktig,

för att ni alltid ska frukta HERREN, er Gud.

5 Kapitlet

Omskärelsen i Gilgal. Israels barn håller påsk. Manna upphör. Fursten över Herrens här uppenbarar sig för Josua.

Och det skedde, när alla amoreernas kungar som *bodde* på den västra sidan av Jordan och alla kananeernas kungar som *bodde* vid havet hörde att HERREN hade låtit Jordans vatten torka ut framför Israels barn tills vi hade gått över, blev deras hjärtan förskräckta och det fanns inte något mod* kvar längre hos dem på grund av Israels barn. Jos. 2:9-11, 24. *KJV: *ande*.

2. Vid den tiden sa HERREN till Josua: Gör dig vassa knivar och omskar Israels barn en andra gång. 2 Mos. 4:25.

3. Då gjorde Josua vassa knivar åt sig och omskar Israels barn vid Förhudskullen.

4. Och detta var orsaken varför Josua omskar *dem*: Allt folket som dragit ut från Egypten *som var* män, alla stridsdugliga män, hade dött på vägen genom öknen efter att de hade dragit ut från Egypten.

5. För allt folket som drog ut var omskuret, men allt folket *som hade* fötts i öknen under vägen, efter att de dragit ut från Egypten, var inte omskuret.

6. För Israels barn vandrade i fyrtio år i öknen, tills alla stridsdugliga män av folket *som hade* dragit ut ur Egypten var döda, därför att de inte löd HERRENS röst. Därför svor HERREN att han inte skulle låta dem få se det

land som HERREN med ed hade lovat deras fäder att ge oss, ett land som flödar av mjölk och honung.

4 Mos. 14:23f. Ps. 95:10.

7. Och deras barn, *som* han lät komma i deras ställe, dem omskar Josua. För de var oomskurna, eftersom de inte hade blivit omskurna på vägen.

8. Och det skedde, när allt folket var omskuret, att de stannade kvar på sin plats i lägret tills de var läkta.

9. Och HERREN sa till Josua: I dag har jag vältrat* av Egyptens skam från er. Därför fick platsen namnet Gilgal, som den heter än i dag.

*vältrat av, det hebreiska verbet liknar namnet Gilgal.

10. Och *medan* Israels barn var lägrade i Gilgal, höll de påsk på kvällen den fjortonde dagen i månaden på Jerikos hedmarker. 2 Mos. 12:6f. 4 Mos. 9:5.

11. Och dagen efter påsk, just den dagen, åt de osyrat bröd och rostade ax av landets säd. 2 Mos. 12:39.

12. Och mannat upphörde dagen därpå, efter att de hade ätit av landets säd, och Israels barn fick inte manna längre, utan de åt det året av skörden i landet Kanaan. 2 Mos. 16:35.

13. Och det skedde, när Josua var vid Jeriko, att han lyfte blicken och tittade, och se, en man stod framför honom och hade ett draget svärd i sin hand. Josua gick fram till honom och sa till honom: Är du med oss eller med våra motståndare? 2 Mos. 23:23.

14. Då sa han: Nej, utan jag har nu kommit som furste över Herren här. Då föll Josua ner till jorden på sitt ansikte och tillbad och sa till honom: Vad säger min herre till sin tjänare? 1 Mos. 17:3.

15. Och fursten över HERRENS här sa till Josua: Ta skorna av dina fötter, för

platsen som du står på *är* helig. Och Josua gjorde så. 2 Mos. 3:5. Apg. 7:33

6 Kapitlet

Jerikos erövring.

Jeriko var stängt* och tillbommat på grund av Israels barn. Ingen gick ut och ingen kom in. *KJV: hårt, strängt.

2. Och HERREN sa till Josua: Se, jag har gett Jeriko med dess kung *och* tappra krigare i din hand. 5 Mos. 7:24.

3. Ni ska tåga runt staden, alla stridsdugliga män. Gå runt staden en gång. Så ska du göra i sex dagar.

4. Sju Präster ska bära sju basuner av bagghorn framför arken. På den sjunde dagen ska ni gå runt staden sju gånger och prästerna ska blåsa i basunerna.

5. Och det ska ske, när de blåser i baggens horn med utdragen *ton och* när ni hör ljudet från basunen, *att* allt folket ska upphäva ett kraftigt härskri, och stadens murar ska störta samman. Och folket ska dra in över den, var och en rakt fram.

6. Då kallade Josua, Nuns son, till sig prästerna och sa till dem: Lyft upp förbundsarken och låt sju präster bära sju basuner av bagghorn framför HERRENS ark.

7. Till folket sa han: Drag ut och gå runt staden och de som är beväpnade ska gå framför HERRENS ark.

8. När Josua hade sagt detta till folket, hände det, att de sju prästerna som bar de sju basunerna av bagghorn gick iväg framför HERREN och blåste i basunerna och HERRENS förbundsark följde efter dem.

9. Och de som var beväpnade gick framför prästerna som blåste i basunerna och eftertruppen kom efter arken, och hela tiden blåste *prästerna* i basunerna.

10. Josua hade befallt folket och sagt: Ni ska inte ge upp något härskri, inte låta er röst höras och inte heller säga *ett enda* ord, förrän den dag jag säger till er: Ge upp ett härskri! Då ska ni ge upp ett härskri.

11. Så fördes HERRENS ark runt staden, en gång runt om *den*. Sedan kom de tillbaka till lägret och övernattade i lägret.

12. Och Josua steg upp tidigt på morgonen och prästerna lyfte upp HERRENS ark.

13. De sju prästerna som bar de sju basunerna av bagghorn framför HERRENS ark gick hela tiden och blåste i basunerna, och de som var beväpnade gick framför dem. Men eftertruppen kom efter HERRENS ark, och hela tiden blåste *prästerna* i basunerna.

14. På den andra dagen gick de runt staden en gång och återvände sedan till lägret. Så gjorde de i sex dagar.

15. Men det skedde på sjunde dagen, att de steg upp tidigt, i gryningen, och de gick runt staden sju gånger på samma sätt. Bara den dagen gick de sju gånger runt staden.

16. Och den sjunde gången skedde det: När prästerna blåste i basunerna sa Josua till folket: Ge upp ett härskri, för HERREN har gett er staden.

17. Staden är förbannad* av HERREN, den och allt som finns i den. Endast skökan Rahab ska få leva, hon och alla de som *är* med henne i huset,

därför att hon gömde budbärarna som vi hade sänt ut.

Jos. 2:3f. Hebr. 11:31.

**Alt. övers. dömd till förintelse.*

18. Och ni ska till varje pris hålla *er borta* från det som är förbannat, så att ni inte *själva* blir förbannade när ni tar av det som är förbannat och gör så att Israels läger blir förbannat och drar olycka över det.

19. Men allt silver och guld och föremål av koppar och järn ska vara helgat åt HERREN och föras till HERRENS skattkammare.

20. Då gav folket upp ett härskri när *prästerna* blåste i basunerna. Och det skedde när folket hörde basunljudet att folket gav upp ett stort härskri och murarna störtade samman så att folket kunde dra in i staden, var och en rakt fram, och de intog staden.

Hebr. 11:30.

21. Och de vigde åt förintelse med svärdsegg allt som var i staden, både man och kvinna, ung och gammal, och oxar, får och åsnor.

22. Men till de två männen som hade spejat i landet hade Josua sagt: Gå in i skökans hus och för ut kvinnan därifrån tillsammans med alla som tillhör henne, så som ni har lovat henne med ed.

Jos. 2:12.

23. Och de unga männen som hade varit spejare, gick in och förde ut Rahab, hennes far, hennes mor, hennes bröder och alla som tillhörde henne. Hela hennes släkt förde de ut och lät dem stanna utanför Israels läger.

24. Men staden och allt som fanns i den brände de upp i eld. Bara silvret och guldet och det som var av koppar och järn lade de till skatten i HERRENS hus.

25. Men skökan Rahab med hennes fars hus och alla som tillhörde henne lät Josua leva. Och hon bor i Israel än i dag, därför att hon gömde de budbärare som Josua hade sänt iväg för att speja på Jeriko.

Matt. 1:5.

26. Vid den tiden svor Josua en ed och sa: Förbannad inför HERREN *vare* den man som grundar och bygger upp denna stad, Jeriko. När han lägger dess grund ska det kosta* honom hans förstfödde *son* och när han sätter upp dess portar ska det kosta** honom hans yngsta *son*.

1 Kung. 16:34.

**KJV: lägga dess grund på sin förstfödda son.*

***KJV: sätta upp dess portar med sin yngsta son.*

27. Och HERREN var med Josua, och hans rykte spreds över hela landet.

7 Kapitel

Akans synd och nederlaget vid Ai.

Men Israels barn syndade och förgrep sig på det som var förbannat. För Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera av Juda stam, tog av det som var förbannat. Då upptändes HERRENS vrede mot Israels barn.

5 Mos. 13:17.

Jos. 22:20. 1 Krön. 2:7.

2. Och Josua sände *några* män från Jeriko till Ai, som ligger vid Bet-Aven*, öster om Betel, och sa till dem: Gå upp och speja i landet. Och männen drog upp och spejade *på* Ai**.

**Bet-Aven betyder ondskans hus. **Ai betyder ruinen*

3. De återvände till Josua och sa de till honom: Allt folket behöver inte dra upp, utan låt omkring två eller tre tusen man dra dit upp och besegra Ai. Låt inte allt folket trötta ut sig med att dra dit, för de *är bara* få.

4. Så drog av folket omkring 3 000 man dit upp. Men de tvingades fly för männen från Ai.

5. Och männen från Ai slog ner omkring trettiosex man och förföljde de övriga från stadporten ända till Sebarim och slog dem på slutningen där. Då smälte folkets hjärta och blev som vatten.

6. Då rev Josua sönder sina kläder och föll ner med ansiktet mot marken framför HERRENS ark ända till kvällen, han och de äldste i Israel. Och de strödde jord på sina huvuden.

¹Mos. 37:34. ⁴Mos. 14:6. ¹Sam. 4:12.

7. Och Josua sa: O, Herre, GUD, varför har du fört detta folk över Jordan för att överlämna oss i amoreernas hand och förgöra oss? Om vi ändå hade nöjt oss och stannat kvar på andra sidan Jordan.

8. O, Herre, vad ska jag säga, när Israel har vänt ryggen till *och flytt* för sina fiender?

9. När kananeerna och alla som bor i landet får höra detta, ska de omringa oss och utrota vårt namn från jorden. Vad vill du då göra för ditt stora namn?

10. Då sa HERREN till Josua: Stå upp. Varför ligger du så på ditt ansikte?

11. Israel har syndat och de har också brutit mitt förbund som jag befallde dem att hålla. För de har även tagit av det som var förbannat, och de har både stulit och bedragit och lagt det bland sina egna ägodelar.

12. Därför kan inte Israels barn stå emot sina fiender, *utan* måste vända ryggen till *och fly* för sina fiender, därför att de har blivit förbannade. Jag ska inte längre vara med er, om

ni inte skaffar bort från er det som är förbannat.

**Alt. övers. dömda till att förintas.*

13. Stå upp och helga folket och säg: Helga er till i morgon, för så säger HERREN, Israels Gud: Det finns något som är förbannat hos dig, Israel. Du kan inte stå emot dina fiender, förrän ni avlägsnar det som är förbannat bland er.

²Mos. 19:10. Jos. 3:5.

14. Tidigt i morgon ska ni träda fram stam för stam. Och det ska ske *att* den stam som HERREN pekar ut ska träda fram, släkt för släkt. Och den släkt som HERREN pekar ut ska träda fram, familj för familj. Och den familj som HERREN pekar ut ska träda fram, man för man.

15. Och det ska ske, *att* den som blir tagen med det som är förbannat ska brännas upp i eld, både han och allt han har, därför att han har överträtt HERRENS förbund och därför att han gjort vad som är en dårskap i Israel.

⁴Mos. 15:30. ⁵Mos. 13:16f.

16. Så steg Josua upp tidigt om morgonen och lät Israel träda fram, stam för stam, och Juda stam blev utpekad.

17. När han lät Judas släkter träda fram blev seraiternas släkt utpekad. När han lät seraiternas släkt träda fram, man för man, blev Sabdi utpekad.

18. När han lät hans familj träda fram, man för man, blev Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera av Juda stam, utpekad.

19. Och Josua sa till Akan: Min son, jag ber dig, ge HERREN, Israels Gud, ära och bekänn inför honom och säg mig nu vad du har gjort. Dölj *det* inte för mig.

20. Då svarade Akan Josua och sa: Det är sant. Jag har syndat mot HERREN, Israels Gud. Detta är vad jag har gjort:

21. När jag såg bland bytet en dyrbar babylonisk* mantel och två hundra siklar silver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, då fick jag begär till detta och tog det. Och se, det *är* gömt i jorden i mitten av mitt tält med silvret underst.

**Dvs. Sinear.*

22. Då sände Josua budbärare dit. Och de sprang till tältet och se, *det var* gömt i hans tält med silvret underst.

23. Och de tog ut det ur tältet och bar det till Josua och till alla Israels barn och lade ner det inför HERREN.

24. Då tog Josua och hela Israel med honom, Akan, Seras son, och silvret, manteln, guldplattan, hans söner och döttrar, hans oxar, åsnor och får, hans tält och allt vad han hade och förde det till Akors dal.

25. Och Josua sa: Varför har du dragit olycka över oss? Idag ska HERREN dra olycka över dig. Och hela Israel stenade honom med stenar och brände upp dem i eld, efter det att de hade stenat dem med stenar. 5 Mos. 13:15-16.

26. Och de reste upp ett stort stenröse över honom, som står kvar ännu i dag. Och HERREN vände sig från sin brinnande vrede. Därav fick den platsen namnet Akors* dal, *som den heter* än i dag.

Hos. 2:15.

**Akor betyder olycka.*

8 Kapitlet

Erövringen och förstörelsen av Ai.

Och HERREN sa till Josua: Frukta inte och var inte heller förskräckt! Ta med dig allt krigsfolk, och bryt upp

och dra ut mot Ai. Se, jag har gett kungen i Ai med hans folk, hans stad och hans land i dina händer.

5 Mos. 1:21, 7:18, 20:3.

2. Och du ska göra med Ai och med dess kung som du gjorde med Jeriko och dess kung. Bara rovet och dess boskap ska ni ta som byte för er själva. Lägg ett bakhåll mot staden på baksidan av den.

3. Då bröt Josua upp med allt krigsfolket för att dra upp mot Ai. Och Josua valde ut 30 000 tappra stridsmän och skickade i väg dem om natten.

4. Och han befallde dem och sa: Se, ni ska lägga er i bakhåll mot staden, på baksidan av staden. Gå inte alltför långt från staden utan håll er alla beredda.

5. Men jag och allt folket som *är* med mig ska närma oss staden. Och det ska ske, när de drar ut mot oss som förra gången, att vi ska fly för dem. Jos. 7:5.

6. För de ska dra ut efter oss, tills vi har lockat bort dem från staden, för de ska säga: De flyr för oss precis som förra gången. Därför ska vi fly för dem.

7. Då ska ni lämna bakhållet och inta staden, för HERREN, er Gud, ska överlämna den i era händer.

8. Och det ska ske, när ni har intagit staden, *att* ni ska tända eld på staden. Efter HERRENS befallning ska ni göra. Se, jag har befallt er *detta*.

9. Därför skickade Josua i väg dem och de drog dit för att lägga sig i bakhåll och stannade mellan Betel och Ai, väster om Ai. Men Josua stannade den natten bland folket.

10. Och tidigt på morgonen stod Josua

upp och mönstrade folket. Sedan drog han och Israels äldste i spetsen för folket upp till Ai.

11. Allt krigsfolket som *var* med honom drog upp och närmade sig och kom mitt emot staden och slog läger norr om Ai. *Där låg* en dal mellan dem och Ai.

12. Men han tog omkring 5 000 man och lade dem i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om staden.

13. Och när folket lagt sig i läge, hela styrkan norr om staden och de som låg i bakhåll väster om staden, gick Josua samma natt fram till mitten av dalen.

14 Och det skedde, när kungen i Ai såg det att de skyndade sig och stod upp tidigt. Och männen i staden drog ut till strid mot Israel, han själv med allt sitt folk, bort till den utsedda platsen framför hedmarken. Men han visste inte att *det låg* ett bakhåll mot honom bakom staden.

15. Och Josua och hela Israel låtsades bli slagna av dem och flydde på vägen mot öknen.

16. Då kallade man samman allt folket i Ai för att förfölja dem. Och de förföljde Josua och lockades bort från staden.

17. Det blev inte en man kvar i Ai eller Betel, som inte drog ut efter Israel, och de lämnade staden öppen när *de* förföljde Israel.

18. Då sa HERREN till Josua: Räck ut spjutet som du har i handen mot Ai, för jag ska ge den i din hand. Och Josua räckte ut spjutet som *han hade* i sin hand mot staden.

19. Så snart han sträckte ut sin hand bröt *de som låg* i bakhåll hastigt upp från sin plats och sprang in i staden,

och intog den och skyndade sig att tända eld på staden.

20. När männen från Ai vände sig om och såg tillbaka, fick de se röken från staden stiga upp emot himlen. Och de hade inte möjlighet att fly, varken åt ena eller andra hållet, och det folket som flydde åt öknen vände sig mot sina förföljare.

21. När nu Josua och hela Israel såg, att de som låg i bakhåll hade intagit staden och att rök steg upp från staden, vände de om och slog ner männen från Ai.

22. De andra drog ut från staden emot dem så att de kom mitt emellan israeliterna, några på den ena sidan och några på den andra sidan. Och de slog ner dem och lät ingen överleva eller komma undan. 5 Mos. 7:2.

23. Men kungen i Ai grep de levande och förde honom till Josua.

24. Och det hände, när Israel hade slagit ihjäl alla Ais invånare ute på fältet och i öknen, dit de hade förföljt dem, och när alla hade fallit för svärdsegg ända tills det inte fanns någon mer kvar, att alla israeliter vände tillbaka till Ai och slog det med svärdsegg.

25. Så blev det, *att* alla som föll den dagen, både män och kvinnor, *var* 12 000, allt folket i Ai.

26. För Josua drog inte tillbaka sin hand som han hade räckt ut spjutet med, förrän han fullständigt hade tillintetgjort alla Ais invånare.

27. Endast boskapen och det plundrade godset från denna stad behöll israeliterna som sitt byte, efter HERRENS ord, som han hade befallt Josua.

28. Så brände Josua ner Ai och gjorde den för alltid till en ruinhög, som den är ännu i dag.

29. Och kungen i Ai lät han hänga upp i ett träd ända till kvällen. Och så snart solen hade gått ner, befälde Josua att man skulle ta ner hans döda kropp från trädet och kasta den vid ingången till stadporten och resa upp ett stort stenröse över den, *som finns kvar* ännu i dag. 5 Mos. 21:22-23. Jos. 10:27.

30. Sedan byggde Josua ett altare åt HERREN, Israels Gud, på berget Ebal,

31. så som Mose, HERRENS tjänare, hade befallt Israels barn, som det står skrivet i Moses lagbok, ett altare av ohuggna stenar som inte hade bearbetats med järn. Och på det offrade de brännoffer åt HERREN och slaktade tackoffer*. 2 Mos. 20:25.

5 Mos. 27:5-6. *KJV: fredsoffer.

32. Där skrev han på stenarna en avskrift av Moses lag, som han hade skrivit inför Israels barn.

33. Och hela Israel med dess äldste och förmän och domare stod på denna sidan av arken, och på den sidan *som var* framför de levitiska prästerna, som bar HERRENS förbundsark, *stod* såväl främlingar som infödda. Den ena hälften stod vänd mot berget Gerissim och den andra hälften mot berget Ebal, så som HERRENS tjänare Mose tidigare hade befallt, att de skulle välsigna Israels folk. 5 Mos. 27:12-26.

34. Sedan läste han upp alla lagens ord, välsignelsen och förbannelsen, allt så som det var skrivet i lagboken.

35. Det fanns inte ett ord av allt det som Moses hade befallt, som inte Josua läste upp inför hela Israels församling med kvinnor och barn och

de främlingar som levde ibland dem.

9 Kapitlet

Gibeoniterna bedrar Josua.

Och det skedde, när alla kungarna som *var* på denna sidan om Jordan, i Bergsbygden, i Låglandet och längs med hela kusten av det stora havet* upp mot Libanon, hetiterna, amoreerna, kananeerna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna, fick höra *om detta*,

**Medelhavet.*

2. slöt de sig enigt samman, för att strida mot Josua och Israel.

3. Men när invånarna i Gibeon hörde, vad Josua hade gjort med Jeriko och Ai,

4. handlade de med list. De gick iväg och låtsades vara sändebud och tog gamla säckar på sina åsnor och gamla spruckna och lappade vinläglar,

5. och utslitna, lagade skor på sina fötter och de tog på sig utslitna kläder. Och allt bröd som de hade med sig, var torrt och möjligt.

6. Och de gick till Josua i lägret i Gilgal och sa till honom och till Israels män: Vi har kommit från ett land långt borta, så slut nu ett förbund med oss.

7. Då sa Israels män till hiveerna: Kanske ni bor här mitt ibland oss. Hur skulle vi då kunna sluta förbund med er?

2 Mos. 23:32-33. Jos. 11:19.

8. De sa till Josua: Vi *är* dina tjänare. Och Josua sa till dem: Vilka är ni eller varifrån kommer ni ?

9. De svarade honom: Dina tjänare har kommit från ett land mycket långt borta, för HERRENS, din Guds, namns skull. För vi har hört ryktet om honom

och allt han gjorde i Egypten,
 10. och om allt det han gjorde med
 de två amoreiska kungarna på andra
 sidan Jordan, Sichon, kungen i Hesbon
 och Og, kungen i Basan, som *var* i
 Ashtarot. 4 Mos. 21:23f. 5 Mos. 2:32.
 11. Därför talade våra äldste och alla
 invånare i vårt land till oss och sa: Ta
 mat med er för resan och gå och möt
 dem och säg till dem: Vi *är* era tjänare,
 så slut nu därför ett förbund med oss.
 12. Detta vårt bröd var nybakat när
 vi tog det med oss hemifrån som
 färdkost, den dagen vi gav oss iväg för
 att gå till er. Men se, nu är det torrt
 och möjligt.
 13. Och dessa vinläglar *var* nya när vi
 fyllde dem, och se, de är nu spruckna.
 Och dessa våra kläder och skor har
 blivit utslitna på grund av den mycket
 långa resan.
 14. Då tog männen i Israel av deras
 färdkost men rådfrågade inte HERRENS
 mun. 4 Mos. 27:21.
 15. Och Josua slöt fred med dem och
 ingick ett förbund med dem att de
 skulle få leva. Och menighetens ledare
 gav dem sin ed. 5 Mos. 7:2. 2 Sam. 21:2.
 16. Och det skedde när tre dagar hade
 gått, efter att de hade ingått förbundet
 med dem, att de fick höra att de *var*
 deras grannar och bodde nära dem.
 17. Och Israels barn bröt upp och kom
 på tredje dagen till deras städer. Deras
 städer *var* Gibeon, Kefira, Beerot och
 Kirjat-Jearim.
 18. Men Israels barn dödade dem inte,
 eftersom menighetens ledare hade gett
 dem sin ed vid HERREN, Israels Gud.
 Och hela menigheten klagade mot
 ledarna.

19. Då sa alla ledarna till hela
 menigheten: Vi har gett dem vår ed
 vid HERREN, Israels Gud. Därför kan
 vi inte röra dem nu.
 20. Så här ska vi göra med dem: Vi
 ska låta dem leva, så att inte vreden
 kommer över oss på grund av den ed
 vi gav dem. 2 Sam. 21:1f.
 21. Och ledarna sa till dem: Låt dem
 leva, men låt dem bli vedhuggare
 och vattenbärare åt hela menigheten,
 såsom ledarna har lovat dem.
 22. Då kallade Josua dem till sig och
 talade med dem och sa: Varför har ni
 lurat oss och sagt: Vi *bor* mycket långt
 bort från er, fastän ni bor nära oss?
 23. Därför *ska* ni nu *vara* förbannade
 och ingen av er ska slippa undan
 från att vara slavar, vedhuggare och
 vattenbärare till min Guds hus.
 24. De svarade Josua och sa: Därför
 att dina tjänare fick klart besked om
 att HERREN, din Gud, befallde sin
 tjänare Mose att ge er hela detta land
 och förgöra alla landets invånare
 framför er. Därför fruktade vi mycket
 för våra liv för er skull och har gjort
 detta. 5 Mos. 7:1f.
 25. Och se, nu *är* vi i dina händer. Gör
 med oss, vad du finner vara gott och
 riktigt att göra med oss.
 26. Och han gjorde så med dem. Han
 befriade dem från Israels barns hand,
 så att de inte dödade dem.
 27. På den dagen gjorde Josua dem
 till vedhuggare och vattenbärare åt
 menigheten och till HERRENS altare,
 ända till denna dag, på den plats som
 han skulle utvälja.

10 Kapitlet

Amoreernas fem kungar besegras. Solen står stilla. Södra delen av Kanaan erövrar.

Och det skedde, när Adoni-Sedek, kungen i Jerusalem, fick höra hur Josua hade intagit Ai och utrotat den fullständigt, såsom han hade gjort med Jeriko och dess kung så hade han gjort med Ai och dess kung och hur invånarna i Gibeon hade slutit fred med Israel och bodde ibland dem,

2. att de blev mycket rädda, eftersom Gibeon *var* en stor stad, som en av kungastäderna och eftersom den *var* större än Ai och alla dess män *var* tappra.

3. Därför sände Adoni-Sedek, kungen i Jerusalem, bud till Hoham, kungen i Hebron, till Piram, kungen i Jarmut, till Jafia, kungen i Lakish och till Debir, kungen i Eglon och lät säga:

4. Kom hit upp till mig och hjälp mig, så att vi kan slå gibeoniterna, för de har slutit fred med Josua och med Israels barn.

5. Därför samlades de fem amoreiska kungarna, kungen i Jerusalem, kungen i Hebron, kungen i Jarmut, kungen i Lakish, kungen i Eglon och drog upp dit med alla sina härar och belägrade Gibeon och började strida mot det.

6. Men männen i Gibeon sände bud till Josua i lägret vid Gilgal och sa: Drag inte din hand från dina tjänare. Kom hit upp till oss fort och hjälp oss och rädda oss, för alla de amoreiska kungarna som bor i Bergsbygden har församlat sig mot oss.

7. Josua drog då upp från Gilgal, han och allt krigsfolket med honom och alla tappra* krigare. *KJV: mäktiga, starka.

8. Och HERREN sa till Josua: Frukta inte för dem, för jag har gett dem i dina händer. Ingen av dem ska kunna stå dig emot.

9. Därför kom Josua plötsligt över dem, efter att ha marscherat hela natten från Gilgal.

10. Och HERREN spred förvirring bland dem inför israeliterna och de dödade dem i en stor slakt vid Gibeon och förföljde dem på vägen upp till Bet-Horon och dödade dem ända till Aseka och Mackeda.

11. Och det skedde, när de flydde för Israel på vägen ner till Bet-Horon, att HERREN lät stora stenar falla över dem från himlen ända till Aseka, så att de dog. *De* som dödades av hagelstenarna *var* fler än de som Israels barn dödade med svärd.

12. Då talade Josua till HERREN på den dagen, när HERREN gav amoreerna åt Israels barn, och han sa i Israels närvaro: Sol, stå stilla i Gibeon och du måne i Ajalons dal! Jes. 28:21.

13. Då stod solen stilla och månen stannade, tills folket hade hämnats på sina fiender. Är inte detta skrivet i Jashars* bok? Så stod solen stilla mitt på himlen nästan en hel dag och skyndade sig inte att gå ner. Jes. 38:8. *Hebr. Jashar, vara rätt.

14. Och det har inte varit någon dag som denna, varken förr eller senare, då HERREN lyssnade till en mans röst, för HERREN stred för Israel.

15. Sedan återvände Josua och alla israeliterna med honom till lägret i Gilgal.

16. Men de fem kungarna flydde och gömde sig i en grotta vid Mackeda.

17. Och det blev berättat för Josua:

De fem kungarna har blivit funna i en grotta vid Mackeda.

18. Josua sa: Vältra stora stenar för ingången till grottan och sätt några män vid den för att hålla vakt över dem.

19. Men *ni andra*, stanna inte *utan* förfölj era fiender och hugg ner eftersläntrarna. Låt ingen av dem komma in i sina städer, för HERREN, er Gud, har gett dem i er hand.

20. Och det skedde, när Josua och Israels barn hade avslutat att döda dem, *som var* ett mycket stort nederlag, tills de hade förgjort dem i grund, att de resterande av dem *som* överlevt tog sig in i de befästa städerna.

21. Och allt folket återvände till lägret i fred, till Josua i Mackeda. Ingen sa ett ord* mot någon av Israels barn.

2 Mos. 11:7. *KJV: ingen rörde sin tunga.

22. Då sa Josua: Öppna ingången till grottan och för ut de fem kungarna ur grottan till mig.

23. De gjorde så och ledde ut de fem kungarna ur grottan till honom: kungen i Jerusalem, kungen i Hebron, kungen i Jarmut, kungen i Lakish och kungen i Eglon.

24. Och det skedde, när de förde ut dessa kungar till Josua, att Josua kallade till sig alla Israels män och sa till anförarna för krigsfolket som hade följt med honom: Kom hit och sätt era fötter på dessa kungars nackar. Och de kom fram och satte sina fötter på deras nackar.

25. Då sa Josua till dem: Frukta inte och var inte rädda. Var starka och frimodiga, för så här ska HERREN göra med alla era fiender som ni strider mot.

26. Därefter slog Josua dem och dödade dem och hängde upp dem i fem träd och de fick hänga i träden ända till kvällen.

27. Och det skedde vid solnedgången att de på Josuas befallning togs ner från träden och kastades in i grottan där de hade hållit sig gömda. Och de lade stora stenar för ingången till grottan, *som ligger* kvar där ännu i dag.

5 Mos. 21:23. Jos. 8:29.

28. Samma dag intog Josua Mackeda och slog både den och dess kung med svärdsegg och förintade dem fullständigt, alla själar som *var* där inne. Han lät ingen komma undan och han gjorde med kungen i Mackeda som han hade gjort med kungen i Jeriko.

Jos. 6:21.

29. Sedan drog Josua och alla israeliterna med honom från Mackeda till Libna och stred mot Libna.

30. Och HERREN gav också det och dess kung i Israels hand. Och han slog det med svärdsegg, alla de själar som *var* där inne. Han lät ingen komma undan i den, utan han gjorde med dess kung som han hade gjort med kungen i Jeriko.

31. Sedan drog Josua och alla israeliterna med honom från Libna till Lakish och belägrade och stred mot den.

32. Och HERREN gav Lakish i Israels hand som de intog på andra dagen och slog det med svärdsegg, alla själar som *var* där inne, på samma sätt som han hade gjort med Libna.

33. Då drog Horam, kungen i Geser, upp för att hjälpa Lakish. Men Josua slog honom och hans folk och han lät ingen bli kvar i livet.

34. Och Josua drog från Lakish och alla israeliterna med honom till Eglon och belägrade och stred mot det.

35. Och de intog den samma dag och slog den med svärdsegg och förintade dem fullständigt, alla själar som *var* där inne den dagen, på samma sätt som han hade gjort med Lakish.

36. Sedan drog Josua från Eglon och alla israeliterna med honom upp till Hebron och stred mot det.

37. Och han intog den och slog den och dess kung med svärdsegg, och alla dess städer och alla själar som *var* där inne. Han lät ingen bli kvar i livet, på samma sätt som han hade gjort med Eglon och han förintade dem fullständigt och alla själar som *var* där inne.

38. Därefter vände Josua och alla israeliterna med honom tillbaka till Debir och stred mot det.

39. Han intog den med dess kung och alla dess städer och de slog dem med svärdsegg och förintade dem fullständigt, alla själar som *var* där inne. Han lät ingen bli kvar i livet. Så som han hade gjort med Hebron, så gjorde han med Debir och dess kung och så som han också hade gjort med Libna och dess kung.

40. Så slog Josua hela Bergsbygden, Negev*, Låglandet och Bergsslutningarna och alla deras kungar. Han lät ingen bli kvar i livet utan förintade fullständigt allt som andades, så som HERREN, Israels Gud, hade befallt.

5 Mos. 7:2, 20:16.

*KXII: Sydlandet.

41. Och Josua slog dem från Kadesh-Barnea ända till Gaza och hela landet Gosen ända till Gibeon. Jos. 11:16, 15:51.

42. Alla dessa kungar och deras land tog Josua på en gång, för HERREN, Israels Gud, stred för Israel.

43. Sedan vände Josua och alla israeliterna med honom tillbaka till lägret i Gilgal.

11 Kapitlet

*Josua besegrar kungar i norr.
Anakiterna utrotas.*

Och det skedde, då Jabin, kungen i Hasor, fick höra *detta*, att han sände bud till Jobab, kungen i Madon och till kungen i Simron och till kungen i Aksaf,

2. och till de kungar som *bodde* norrut i Bergsbygden och på Hedmarken, söder om Kinneret och i Låglandet och vid gränsen av Nafot-Dor på västsidan,

3. till kananeerna österut och västerut, till amoreerna, hetiterna, perisseerna och jebusiterna i Bergsbygden och till hiveerna nedanför Hermon i Mispalandet.

4. Och dessa drog ut, de och alla deras härar med dem, en folkskara talrik som sanden på havets strand och med ett enormt antal hästar och vagnar.

5. När alla dessa kungar hade församlat sig, kom de och slog läger tillsammans vid Meroms vatten för att strida mot Israel.

6. Och HERREN sa till Josua: Frukta inte på grund av dem, för i morgon vid denna tid ska jag låta dem alla bli slagna inför Israel. Deras hästar ska du skära av hälsenorna på och bränna upp deras vagnar i eld.

7. Josua och allt krigsfolket med honom kom plötsligt över dem vid Meroms vatten och angrep dem.

8. Och HERREN gav dem i Israels hand, som slog dem och förföljde dem ända till stora Sidon, till Misrefot-Majim* och till Mispadalen, österut. De slog dem tills ingen överlevande fanns kvar.

Jos. 13:6. **Det varma vattnet.*

9. Och Josua gjorde med dem så som HERREN hade befallt honom. Han skar av hälsenorna på deras hästar och brände upp deras vagnar i eld.

10. Sedan vid samma tid vände Josua tillbaka och intog Hasor och dödade dess kung med svärd, för Hasor var tidigare det främsta av alla dessa kungadömen.

11. Och de slog alla själar, som *var* där inne, med svärdsegg och förintade *dem* fullständigt, ingen blev kvar som andades och Hasor brände han upp i eld.

12. Och Josua intog alla dessa kungars städer och slog dem och alla deras kungar med svärdsegg. Han förintade dem fullständigt, så som HERRENS tjänare Mose hade befallt.

2 Mos. 23:32-33. 4 Mos. 33:51-55. 5 Mos. 20:16.

13. Men *när det gäller* städerna som låg på höjder, *så* brände inte Israel ner någon av dem, utom Hasor, *som* Josua brände ner.

14. Allt rovet från dessa städer och boskapen tog Israels barn med sig som byte till sig själva. Men alla människor slog de med svärdsegg, tills de hade utrotat dem. De lät ingen bli kvar, som andades.

15 Som HERREN hade befallt sin tjänare Mose, så hade Mose befallt Josua, och så gjorde Josua. Han

lämnade ingenting ogjort av allt det som HERREN hade befallt Mose.

2 Mos. 23:31f. 34:12f. 5 Mos. 7:2-5, 20:16.

16. Så intog Josua hela detta land: Bergsbygden, hela Negev* och hela landet Gosen, Låglandet och Hedmarken, Israels bergsbygd och dess lågland,

**KJV: Sydlandet.*

17. från Halakberget, som sträcker sig upp till Seir, ända till Baal-Gad i Libanondalen nedanför berget Hermon. Alla deras kungar tog han till fånga och slog dem och dödade dem.

18. Josua förde krig mot alla dessa kungar under lång tid.

19. Det fanns inte en stad som slöt fred med Israels barn, förutom hiveerna som bodde i Gibeon. De intog alla *de andra* med strid.

Jos. 9:7f.

20 För det var från HERREN att de förhärdade sina hjärtan för att de skulle dra ut mot Israel i strid för att han skulle förinta dem fullständigt och för att de inte skulle bli förskonade, utan för att han skulle utrota dem, så som HERREN hade befallt Mose.

21. På den tiden kom Josua och utrotade anakiterna från Bergsbygden, från Hebron, från Debir, från Anab, från hela Juda bergsbygd och från hela Israels bergsbygd. Josua förintade dem fullständigt med deras städer.

4 Mos. 13:33.

22. Inga anakiter lämnades kvar i Israels barns land, bara i Gaza, i Gat och i Asdod lämnades de kvar.

1 Sam. 17:4. 2 Sam. 21:20.

23. Så intog Josua hela landet, precis så som HERREN hade sagt till Mose. Och Josua gav det till arvedel åt Israels barn, enligt deras stamindelningar. Och landet hade ro från krig.

12 Kapitlet

Kungar som besegrades av Mose och kungar som besegrades av Josua.

Dessa är de kungar i landet, som Israels barn slog och vilkas land de tog i besittning på andra sidan Jordan, österut, från floden Arnon till berget Hermon och hela Hedmarken på den östra *sidan*:

2. Sichon, amoreernas kung, som bodde i Hesbon, härskade från Aroer, som ligger vid stranden av floden Arnon, från mitten av floden och från halva Gilead ända till floden Jabbok, *som är Ammons barns gräns,*

1 Mos. 32:22. 4 Mos. 21:23-24. 5 Mos. 2:32f.

3. och från Hedmarken på östra *sidan* och ända till Kinneretsjön*, på östra *sidan* och till Hedmarkshavet, Salthavet, österut, på vägen till Bet-Hajesimot och söderut nedanför Piskas sluttningar.

4 Mos. 34:3.

*dvs. Gennesaretsjön.

4. Vidare Ogs område, kungen i Basan, *som var en av ättlingarna till jättarna och som bodde i Ashtarot och i Edrei.*

5 Mos. 1:4.

5. Han härskade över Hermons bergsbygd och över Salka och hela Basan ända till gesureernas och maakateernas gräns och över halva Gilead, till Sichons gräns, kungen i Hesbon.

6. HERRENS tjänare Mose och Israels barn besegrade dessa. Och HERRENS tjänare Mose gav det som egendom åt rubeniterna, gaditerna och halva Manasses stam.

5 Mos. 3:16.

7. Dessa är de kungar i landet som Josua och Israels barn slog på denna sidan om Jordan, på västra sidan, från Baal-Gad i Libanondalen ända

till Halakberget, som sträcker sig upp mot Seir, som Josua gav *som* egendom åt Israels stammar efter deras avdelningar:

8. i Bergsbygden, i Låglandet, på Hedmarken och Bergssluttningarna, i Öknen och i Negev, hetiternas, amoreernas, kananeernas, perisseernas, hiveernas och jebusiternas land:

9. Kungen i Jeriko en, kungen i Ai, som *ligger* bredvid Betel en,

10. kungen i Jerusalem en, kungen i Hebron en,

11. kungen i Jarmut en, kungen i Lakish en,

12. kungen i Eglon en, kungen i Geser en,

13. kungen i Debir en, kungen i Geder en,

14. kungen i Horma en, kungen i Arad en,

15. kungen i Libna en, kungen i Adullam en,

16. kungen i Mackeda en, kungen i Betel en,

17. kungen i Tappua en, kungen i Hefer en,

18. kungen i Afek en, kungen i Lassaron* en,

*Alt. övers. Saron.

19. kungen i Madon en, kungen i Hasor en,

20. kungen i Simron-Meron en, kungen i Aksaf en,

21. kungen i Taanak en, kungen i Megiddo en,

22. kungen i Kedesh en, kungen i Jokneam vid Karmel en,

23. kungen i Dor vid Nafat-Dor en, kungen över folken* i Gilgal en,

*Hebr: Gojim.

24. kungen i Tirsa en. Alla kungarna var tillsammans trettioen kungar.

13 Kapitlet

Landet fördelas. Några stammar får sina arvedelar öster om Jordan.

Då nu Josua hade blivit gammal och nått hög ålder, sa HERREN till honom: Du är gammal och har nått hög ålder och av landet är det ännu mycket kvar som ska intas.

2. Detta är vad som återstår av landet: filisteernas alla områden och hela gesureernas land,

3. från Sihor, som *ligger* öster om Egypten, ända till Ekrons gräns norrut räknas till kanaaneerna: filisteernas fem hövdingadömen i Gaza, Asdod, Askelon, Gat och Ekron samt aveerna,

4. från söder, hela Kanaans land och Meara, som *ligger* nära sidonierna, fram till Afek, till amoreernas gräns,

5. och gebaleernas land och hela Libanon österut, från Baal-Gad, nedanför berget Hermon, fram tills man kommer till Hamat,

6. alla invånarna i bergsbygden, från Libanon ända till Misrefot-Majim och alla sidonier. Dessa ska jag driva undan för Israels barn. Du ska bara kasta lott och fördela det åt Israel till arvedel, som jag har befallt dig.

7. Därför ska du nu dela upp detta land till arvedel åt de nio stammarna och åt halva Manasse stam.

8. Med dem har rubeniterna och gaditerna fått sin arvedel, vilken Mose gav dem på andra sidan om Jordan, österut, så som HERRENS tjänare Mose gav åt dem:

4 Mos. 32:33.

5 Mos. 3:12. Jos. 1:12f.

9. Ifrån Aroer, som *ligger* vid stranden av floden Arnon och *från* staden,

som *ligger* mitt i floden och hela Medebasläppen fram till Dibon, 10. och alla städer som tillhörde Sichon, amoreernas kung, som regerade i Hesbon, fram till Ammons barns gräns.

11. Därtill Gilead och gesureernas och maakateernas område och hela berget Hermon och hela Basan fram till Salka.

12. Hela Ogs rike i Basan, som regerade i Astarot och Edrei och som fanns kvar av jättarna, för dessa hade Mose besegrat och drivit ut.

13. Men Israels barn fördrev inte gesureerna och maakateerna, utan gesureerna och maakateerna bor än i dag bland israeliterna.

14. Det var bara till Levi stam som han inte gav någon arvedel. HERRENS, Israels Guds, eldsoffer är hans arvedel, så som han hade sagt till dem.

4 Mos. 18:20f. 5 Mos. 10:9, 18:1f.

15. Så gav Mose åt Rubens barns stam efter deras släkter.

16. Deras område var från Aroer, som *ligger* vid stranden av floden Arnon och staden, som ligger mitt i floden och hela slätten vid Medeba.

17. Hesbon och alla dess städer, som *ligger* på slätten, Dibon och Bamot-Baal och Bet-Baal-Meon,

18. Jahas, Kedemot, Mefaat,

19. Kirjatajim, Sibma, Seret-Hassahar på berget i dalen,

20. Bet-Peor samt Piskas sluttningar och Bet-Hajesimot,

21. och alla städerna på slätten och amoreernas kung Sichons hela rike, han som regerade i Hesbon, vilken Mose besegrade jämte de midjanitiska furstarna Evi, Rekem, Sur, Hur och

Reba, Sichons lydfurstar, som bodde i landet. 4 Mos. 31:8.

22. Bland dem som de dödade, blev också spåmannen Bileam, Beors son, dödad med svärd av Israels barn. 4 Mos. 22:5f, 31:8, 16.

23. Och gränsen för Rubens barn var Jordan och *dess* strandbrädd. Detta *var* Rubens barns arvedel efter deras släkter, städerna med sina byar.

24. Mose gav en arvedel åt Gads stam, åt Gads barn, efter deras släkter.

25. Och deras område blev Jazer och alla städerna i Gilead och hälften av Ammons barns land, fram till det Aroer som *ligger* framför Rabba.

26. Vidare från Hesbon fram till Ramat-Hammispe och Betonim och från Mahanajim fram till Debirs gräns,

27. samt i dalen: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och Safon, resten av Sichons rike, kungens i Hesbon, med Jordan som *dess* gräns, fram till slutet av Kinneretsjön* på andra sidan Jordan, mot öst. *Gennesaretsjön.

28. Detta *är* Gads barns arvedel efter deras släkter, städerna med sina byar.

29. Och Mose gav *en* arvedel åt ena hälften av Manasse stam. Och *detta* *var* *egendomen* som hälften av Manasse barns stam fick efter sina släkter.

30. Deras område var från Mahanajim, hela Basan, hela Ogs rike, kungen av Basan och alla Jairs byar som *är* i Basan, sextio städer, 5 Mos. 3:4, 14.

31. Och halva Gilead och Ashtarot och Edrei, Ogs rikets städer i Basan, *gavs* åt barnen till Makir, Manasses son, åt den ena hälften av Makirs barn efter deras släkter. 4 Mos. 32:40-41.

32. Detta *är de områden* som Mose fördelade som arvedelar på Moabs hedar, på andra sidan om Jordan, vid Jeriko österut.

33. Men åt Levi stam gav Mose *ingen* arvedel. HERREN, Israels Gud, *är* deras arvedel, så som han hade sagt till dem. 4 Mos. 18:20. 5 Mos. 10:9.

14 Kapitlet

*Landet väster om Jordan fördelas
och Hebron ges åt Kaleb.*

Detta *är de områden* som Israels barn ärvde i Kanaans land, som prästen Eleasar och Josua, Nuns son och stammarnas familjeöverhuvuden bland Israels barn fördelade som arv åt dem,

2. De nio stammarna och den halva stammen *fick* sitt arv genom lottkastning, så som HERREN hade befallt genom Moses hand. 4 Mos. 26:55, 33:54. Apg. 13:19.

3. För Mose hade gett de två stammarna och den halva stammen sin arvedel på andra sidan Jordan, men åt leviterna hade han inte gett någon arvedel bland dem.

4. Josefs barn utgjorde nämligen två stammar, Manasse och Efraim. Men åt leviterna gav man inte någon del i landet, med undantag av städer att bo *i* med tillhörande ytterområden för deras boskap och deras egendomar. 1 Mos. 48:5.

5. Som HERREN hade befallt Mose, så gjorde Israels barn och delade landet.

6. Så kom Juda barn till Josua i Gilgal. Och Kaleb, kenisiten Jefunnes son, sa till honom: Du vet ju vad HERREN sa

till gudsmannen Mose angående mig och dig, i Kadesh-Barnea.

4 Mos. 14:24f, 32:12.

7. Jag *var* fyrtio år gammal när HERRENS tjänare Mose sände ut mig från Kadesh-Barnea för att bespeja landet och jag kom tillbaka till honom med besked så som *jag hade det* i mitt hjärta.

4 Mos. 13:7f.

8. Men mina bröder, som drog upp med mig, gjorde folkets hjärta modlöst, men jag följde HERREN min Gud helt och fullt.

4 Mos. 13:31f.

9. Då svor Mose på den dagen en ed och sa: Sannerligen, det land som din fot har trampat ska vara din och dina barns arvedel till evig tid, därför att du helt och fullt har följt HERREN, min Gud.

5 Mos. 11:24.

10. Och se, nu har HERREN låtit mig leva, så som han har sagt dessa fyrtiofem år, sedan HERREN talade dessa ord till Mose, medan Israels barn vandrade i öknen. Och se, nu i dag *är* jag åttiofem år gammal.

11. Än i dag *är* jag *lika* stark, som den dagen, då Mose sände ut mig. Så som min kraft *var* då, så *är* också min styrka till att strida nu, både till att dra ut och till att vända åter.

12. Därför, ge mig nu denna bergbygd, som HERREN talade om den dagen. För på den dagen hörde du att anakiterna *bor* där och *att* städerna var stora och befästa. Om HERREN *vill vara* med mig, så kommer jag att kunna driva bort dem så som HERREN har sagt.

13. Och Josua välsignade honom och gav åt Kaleb, Jefunnes son, Hebron till arvedel.

Jos. 21:12.

14. Därför fick Kaleb, kenisiten Jefunnes son, Hebron till arvedel, så

som det är än i dag, därför att han helt och fullt följde HERREN Israels Gud.

15. Hebron hette tidigare Kirjat-Arba, *för Arba var* en stor man bland anakiterna. Och landet hade nu ro från krig.

15 Kapitlet

Juda stams gränser och städer.

Detta var den lott som Judas barns stam fick, efter sina släkter, till Edoms gräns, vid öknen Sin söderut, som *var* den yttersta sydgränsen.

4 Mos. 34:3.

2. Och deras södra gräns började vid änden av Salthavet*, från den vik som vänder mot söder,

*Döda havet.

3. Och gick vidare söder om Skorpionhöjden och fram till Sin och drog sig upp söder om Kadesh-Barnea, förbi Hesron och upp till Addar och böjde sedan av mot Karka.

4. *Därifrån* sträckte den sig bort mot Asmon och fortsatte ut till Egyptens flod och sedan gick gränsen ut vid havet. Detta ska vara er gräns i söder.

4 Mos. 34:3f.

5. Gränsen i öst *var* Salthavet fram till Jordans utlopp. Och gränsen på norra sidan var från den vik av havet där Jordan har sitt utlopp.

6. *Därifrån* drog sig gränsen upp till Bet-Hogla och gick fram norr om Bet-Haaraba. Och gränsen drog sig upp mot den sten som är uppkallad efter Bohans, Rubens sons, sten.

Jos. 18:17.

7. Så gick gränsen från Akors dal upp till Debir i nordlig riktning mot Gilgal, som ligger innan stigningen upp till Adummim, som ligger på sydsidan

av floden. Gränsen fortsatte fram till Semeskällans vatten och så ut till Rogelskällan.

8. Och gränsen fortsatte upp längs Hinnoms sons dal, söder om Jebus höjd, det *är* Jerusalem. Och gränsen drog sig upp till toppen av det berg, som *ligger* innan Hinnomsdalen i väster, som är vid norra änden av jättarnas dal*.

**Alt. övers. Refaimsdalen.*

9. Och från toppen av detta berg drog sig gränsen fram till Neftoavattnets källa och sträckte sig vidare till städerna i Efrons bergsbygd. Och gränsen drog sig till Baala, som är Kirjat-Jearim.

10. Och från Baala böjde sig gränsen åt väster till Seirs bergsbygd gick vidare längs norra sidan av berget Jearim, som är Kesalon, och gick så ner till Bet-Semes och fortsatte vidare till Timna.

11. Sedan kom gränsen ut vid norra sidan av Ekron. Därifrån drog sig gränsen till Sickeron och gick vidare längs berget Baala och sträckte sig till Jabneel. Sedan gick gränsen ut vid havet.

12. Gränsen mot väst *var* det stora havet*. Dessa *var* Judas barns gränser runt omkring, efter deras släkter.

**Medelhavet.*

13. Men åt Kaleb, Jefunnes son, gavs efter HERRENS befallning till Josua, en andel bland Judas barn, *nämligen* Arbas, Anaks fars, *stad*, det *är* Hebron.

4 Mos. 14:24. Jos. 14:13.

14. Och Kaleb fördrev därifrån Anaks tre söner, Sesai, Ahiman och Talmi, Anaks barn.

4 Mos. 13:23. Dom. 1:20.

15. Därifrån drog han upp mot Debirs invånare. Debir hette tidigare Kirjat-Sefer.

Dom. 1:11.

16. Och Kaleb sa: Den som angriper och intar Kirjat-Sefer, åt honom vill jag ge min dotter Aksa till hustru.

17. När Otniel, son till Kenas, Kalebs broder, intog den, gav han åt honom sin dotter Aksa till hustru.

Dom. 1:13, 3:9.

18. Och det hände när hon kom *till honom*, att hon övertalade honom att begära ett stycke mark av hennes far. Och hon steg ner från åsnan och Kaleb sa till henne: Vad önskar du?

19. Hon svarade: Ge mig en välsignelse, eftersom du har gett mig ett land i söder, så ge mig också vattenkällor. Då gav han henne de övre källorna och de nedre källorna.

20. Detta *är* Juda barns stams arvedel, efter deras släkter.

21. Städerna som låg ytterst i Judas barns stam mot Edoms gräns i söder var: Kabseel, Eder, Jagur,

22. Kina, Dimona, Adada,

23. Kedes, Hasor, Jitnan,

24. Sif, Telem, Bealot,

25. Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det *är* Hasor,

26. Amam, Sema, Molada,

27. Hasar-Gadda, Hesmon, Bet-Pelet,

28. Hasar-Sual, Beer-Seba, Bisjotja,

29. Baala, Ijim, Esem,

30. Eltolad, Kesil, Horma,

31. Siklag, Madmanna, Sansanna,

32. Lebaot, Silhim, Ain och Rimmon: *tillsammans* tjugonio städer med sina byar.

33. I Låglandet: Estaol, Sorga, Asna,

34. Sanoa, En-Gannim, Tappua, Enam,

35. Jarmut, Adullam, Soko, Aseka,

36. Saaraim, Aditaim, Gedera och Gederotaim - fjorton städer med sina byar.

37. Senan, Hadasa, Migdal-Gad,
 38. Dilean, Mispe, Jokteel,
 39. Lakis, Boskat, Eglon,
 40. Kabbon, Lamas, Kitlis,
 41. Gederot, Bet-Dagon, Naama och Mackeda - sexton städer med sina byar.
 42. Libna, Eter, Asan,
 43. Jifta, Asna, Nesib,
 44. Kegila, Aksib och Maresa - nio städer med sina byar.
 45. Ekron med dess städer och byar.
 46. Från Ekron och fram till havet, allt det som *ligger* nära Asdod med dess byar,
 47. Asdod med dess städer och byar, Gaza med dess städer och byar fram till Egyptens flod och det stora havet* med *dess* kustlinje. *Medelhavet.
 48. Och i Bergsbygden: Samir, Jattir, Soko,
 49. Danna, Kirjat-Sanna, det *är* Debir,
 50. Anab, Estemo, Anim,
 51. Gosen, Holon och Gilo - elva städer med sina byar.
 52. Arab, Duma, Esean,
 53. Janum, Bet-Tappua, Afeka,
 54. Humta, Kirjat-Arba, det *är* Hebron och Sior - nio städer med sina byar.
 55. Maon, Karmel, Sif, Juta,
 56. Jisreel, Jokdeam, Sanoa,
 57. Kain, Gibeä och Timna - tio städer med sina byar.
 58. Halhul, Bet-Sur, Gedor,
 59. Maarat, Bet-Anot och Eltekon - sex städer med sina byar.
 60. Kirjat-Baal, det *är* Kirjat-Jearim och Rabba - två städer med sina byar.
 61. I öknen: Bet-Haaraba, Middin, Sekaka,
 62. Nibsan, saltstaden* och En-Gedi - sex städer med sina byar.

*Hebr. Ir-Hammela.

63. Men jebuseerna, som bodde i Jerusalem, kunde Judas barn inte driva bort, utan jebuseerna bor kvar tillsammans med Judas barn i Jerusalem, som de gör än i dag.

16 Kapitlet

Manasses och Efraims områden.

Och den lott, som tillföll Josefs barn, sträckte sig från Jordan vid Jeriko till Jerikos vatten österut till öknen, som går upp från Jeriko genom Bergsbygden till Betel.

2. Och från Betel gick den till Lus och så vidare fram till arkaternas gräns till Atarot, Dom. 1:26.

3. och gick västerut ner till jafletiternas gräns, fram till nedre Bet-Horons gräns och till Geser, och slutade vid havet.

4. Så fick Josefs barn, Manasse och Efraim sin arvedel.

5. Gränsen för Efraims barn, efter sina släkter, var *följande*: Gränsen för deras arvedel i öster var Atrot-Addar fram till övre Bet-Horon.

6. Och gränsen gick ut mot havet på norra sidan av Mikmetat. Sedan böjde sig gränsen österut till Taanat-Silo och fortsatte förbi österut till Janoa.

7. Från Janoa gick den ner till Atarot och Naara, nådde Jeriko och gick ut vid Jordan.

8. Från Tappua gick gränsen västerut till Kanabäcken och gick sedan ut vid havet. Detta *är* Efraims barns stams arvedel, efter deras släkter,

9. De städer, som blev avskiljda för Efraims barn, *var* inom Manasses

barns arvedel, alla städer med sina byar.

10. Men de drev inte bort kananeerna, som bodde i Geser, utan kananeerna bor kvar bland Efraims barn, som de gör än i dag, men blev skattskyldiga.

Jos. 17:13. Dom. 1:29.

17 Kapitlet

Manasses område väster om Jordan, andra halvan.

Det fanns också en lott för Manasses stam, för han var Josefs förstfödde son, nämligen Makir, Manasses förstfödde son, Gileads far, eftersom han var en god stridsman. Därför fick han Gilead och Basan.

2. Det fanns också en lott åt de andra av Manasses barn, efter deras släkter: för Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn, Sikems barn, Hefers barn och Semidas barn. Dessa var Manasses, Josefs sons, manliga avkomlingar efter deras släkter.

3. Men Selofhad, son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, hade inga söner, utan bara döttrar. Och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogle, Milka och Tirsä.

⁴Mos. 26:33, 27:1, 36:2f.

4. Och de trädde fram inför prästen Eleasar och inför Josua, Nuns son, och inför furstarna och sa: HERREN befallde Mose, att han skulle ge oss en arvedel bland våra bröder. Då gav han dem en arvedel bland deras fars bröder, efter HERRENS befallning.

⁴Mos. 27:2.

5. Och tio delar tillföll Manasse, förutom Gileads och Basans land som var på andra sidan om Jordan.

6. För Manasses döttrar fick en arvedel bland hans söner och Manasses övriga söner fick Gileads land.

7. Och Manasses gräns var från Aser till Mikmetat, som ligger framför Sikem och gränsen gick vidare åt höger till En-Tappuas invånare.

8. Manasse fick landet Tappua, men själva Tappua, vid Manasses gräns, tillhörde Efraims barn.

9. Och gränsen gick ner till Kanabäcken, söder om bäcken. Dessa städer hör till Efraim fastän de ligger bland Manasses städer. Manasses gräns gick norr om bäcken och gick sedan ut vid havet.

10. Det som låg söderut tillhörde Efraim och det som låg norrut tillhörde Manasse och havet var dess gräns. I norr gränsar de till Aser och i öster till Isaskar.

11. Inom Isaskar och Aser fick Manasse Bet-Sean och dess lydstäder, Jibleam och dess lydstäder, invånarna i Dor och dess lydstäder, invånarna i En-Dor och dess lydstäder, invånarna i Taanak och dess lydstäder och invånarna i Megiddo och dess lydstäder, tre bergsområden.

12. Men Manasses barn kunde inte driva bort invånarna i dessa städer, utan kananeerna fortsatte att bo kvar där i landet.

Dom. 1:27.

13. Och det skedde, när Israels barn hade blivit starkare, att de gjorde kananeerna skattskyldiga, men de fördrevs inte bort fullständigt.

14. Och Josefs barn talade till Josua och sa: Varför har du gett oss bara en lott och en andel till arvedel, fastän vi är ett talrikt folk, eftersom HERREN hitintills har välsignat oss?

15. Då svarade Josua dem: Om ni är ett så talrikt folk, dra *då* upp till skogsbygden och röj *ny* mark åt er där i perisseernas och jättarnas* land, om Efraims bergsbygd är för trång för dig.

*Alt. övers: rafaernas.

16. Men Josefs barn sa: Bergsbygden räcker inte till för oss och alla kananeerna, som bor i slättlandet, har stridsvagnar av järn, *både de* som är från Bet-Sean och dess lydstäder och *de* som är från Jisreelslätten. Dom. 1:19.

17. Josua talade till Josefs hus, till Efraim och Manasse och sa: Du är ett talrikt folk och har stor styrka. Du ska inte *bara* ha en lott.

18. Utan bergsbygden ska tillhöra dig. Eftersom det är skog där, ska du hugga ner den så ska *området* tillhöra dig så långt det sträcker sig. För du ska driva bort kananeerna, fastän de har vagnar av järn och fastän de är starka.

18 Kapitlet

*Fördelningen av det övriga landet.
Benjamins stams område.*

Och Israels barns hela menighet församlade sig i Silo och där satte de upp uppenbarelsetältet*. Landet var *nu* kuvat inför dem.

Jer. 7:12.

*KXII: vittnesbördets tabernakel.

2. Men bland Israels barn återstod sju stammar, som inte ännu hade fått sin arvedel.

3. Och Josua sa till Israels barn: Hur länge vill ni försumma att gå iväg och ta i besittning det land, som HERREN, era fäders Gud, har gett er?

4. Utse bland er tre män från *varje* stam, så att jag kan sända dem och de ska ge sig iväg och vandra genom

landet och beskriva det efter deras arvedelar och sedan komma *tillbaka* till mig.

5. De ska dela upp landet i sju delar. Juda ska vara kvar i sitt område i söder och Josefs hus ska vara kvar i sitt område i norr.

6. Ni ska därför beskriva landet *i* sju delar och föra *beskrivningen* hit till mig, så att jag kan kasta lott för er här inför HERREN, vår Gud.

7. Men leviterna har ingen del bland er, eftersom HERRENS prästadöme är deras arvedel. Och Gad och Ruben och halva Manasses stam har fått sin arvedel på andra sidan om Jordan, på östra *sidan*, som HERRENS tjänare Mose gav dem.

4 Mos. 18:20, 32:33.

5 Mos. 10:9, 18:2. Jos. 13:14.

8. Då bröt männen upp och gav sig av och Josua befallde dem som gick för att beskriva landet och sa: Gå iväg och vandra genom landet och beskriv det och kom tillbaka till mig, så att jag kan kasta lott för er inför HERREN i Silo.

9. Och männen gav sig av och vandrade igenom landet och beskrev det i en skrift i sju delar efter städerna och kom *sedan tillbaka* till Josua i lägret vid Silo.

10. Och Josua kastade lott för dem i Silo inför HERREN och Josua fördelade landet åt Israels barn, åt varje stam dess del.

11. Och lotten föll på Benjamins barns stam, efter deras släkter och det område lotten gav dem låg mellan Juda barns och Josefs barns.

12. Och deras gräns började på norra sidan vid Jordan. Sedan gick gränsen upp till sidan av Jeriko på norra sidan, och fortsatte upp genom bergsbygden

västerut och gick ut i öknen vid Bet-Aven.

13. Därifrån gick gränsen till Lus, vid södra sidan av Lus, som är Betel. Sedan går gränsen ner till Atrot-Addar, nära berget som *ligger* på södra sidan av Nedre Bet-Horon. 1 Mos. 28:19

14. Och gränsen sträckte sig *därifrån* och böjde sig vid havskusten söderut, från berget som *ligger* framför Bet-Horon, söder *om det*, och gick ut vid Kirjat-Baal, som *är* Kirjat-Jearim, en stad, som tillhör Juda barn. Detta *var* västra sidan.

15. Sydsidan började vid slutet av Kirjat-Jearim och gränsen sträckte sig mot väster och fram till vattenkällan Neftoa.

16. Sedan gick gränsen ner till foten av det berg, som *ligger* framför Hinnoms sons dal, som *är* jättarnas dal i norr, och fortsatte ner till Hinnoms dal, på södra sidan om jebusiterna och vidare ner till Rogelskällan, Jos. 15:7-8.

17. Därefter sträckte den sig från norr och fortsatte till Semeskällan och vidare till Gelilot, som ligger mittemot Adummimshöjden och fortsatte ner till Bohans, Rubens son, sten. Jos. 15:6.

18. Därefter gick den mot nordsidan av Hedmarken och ner till Hedmarken.

19. Och gränsen gick vidare till nordsidan av Bet-Hogla. Och gränsen slutade vid Salthavets norra vik, vid Jordans södra ände. Detta *var* södra gränsen.

20. Och Jordan *var* gränsen på östra sidan. Detta *var* Benjamins barns arvedel, med dess gränser runt omkring, efter deras släkter.

21. Och de städer, som tillföll Benjamins barns stam, efter deras

släkter, var: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Kesis,

22. Bet-Haaraba, Semaraim, Betel,

23. Avim, Para, Ofra,

24. Kefar-Haammoni, Ofni och Geba: tolv städer med sina byar,

25. Gibeon, Rama, Beerot,

26. Mispe, Kefira, Mosa,

27. Rekem, Jirpeel, Tarala,

28. Sela, Elef och Jebus, det vill säga Jerusalem, Gibeon och Kirjat - fjorton städer med sina byar. Detta *var* Benjamins barns arvedel efter deras släkter.

19 Kapitlet

De övriga sex stammarna och Josua får sina områden.

Sedan föll den andra lotten på Simeon, på Simeons barns stam, efter deras släkter. Och deras arvedel låg inom Juda barns arvedel.

2. Som sin arvedel fick de Beer-Seba, Seba, Molada,

3. Hasar-Sual, Bala, Esem,

4. Eltolad, Betul, Horma,

5. Siklag, Bet-Hammarkabot, Hasar-Susa,

6. Bet-Lebaot och Saruhen - tretton städer med deras byar,

7. Ain, Rimmon, Eter och Asan - fyra städer med deras byar.

8. Därtill alla de byar, som ligger runt omkring dessa städer, fram till Baalat-Beer, det sydliga Rama. Detta *var* Simeons barns arvedel, efter deras släkter.

9. Simeons barn fick sin arvedel från Juda barns andel, eftersom Juda barns andel *var* för stor för dem. Därför fick

Simeons barn sin arvedel inom deras arvedel.

10. Den tredje lotten föll på Sebulons barn efter deras släkter. Och gränsen för deras arvedel var fram till Sarid.

11. Och gränsen gick västerut* upp till Mareala och fram till Dabbeset, sedan fram till bäcken, som ligger framför Jokneam.

**KJV: mot havet.*

12. Och från Sarid vände den österut mot solens uppgång, fram till Kislot-Tabors gräns och fortsatte till Dobrat och upp till Jafia.

13. Därifrån fortsatte den österut till Gat-Hefer, till Et-Kasin, och vidare till Rimmon, till Nea.

14. Och gränsen böjde sig mot norr till Hannaton och gick ut vid Jifta-Els dal,

15. och Kattat, Nahalal, Simron, Jidala och Betlehem - tolv städer med deras byar.

16. Detta *var* Sebulons barns arvedel, efter deras släkter, dessa städer med sina byar.

17. Den fjärde lotten föll på Isaskar, på Isaskars barn efter deras släkter.

18. Och deras område *innefattade* Jisreel, Kesullot, Sunem,

19. Hafaraim, Sion, Anaharat,

20. Rabbit, Kisjon, Ebes,

21. Remet, En-Gannim, En-Hadda och Bet-Passes.

22. Och gränsen nådde Tabor, Sahasuma och Bet-Semes och deras gräns slutade vid Jordan - sexton städer med deras byar.

23. Detta *var* Isaskars barns stams arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.

24. Den femte lotten föll på Asers barns stam, efter deras släkter.

25. Och deras område *innefattade*

Helkat, Hali, Beten, Aksaf,

26. Alammelek, Amead och Miseal och *gränsen* gick västerut fram till Karmel och till Sihor-Libnat,

27. och vände sig österut mot Bet-Dagon och fram till Sebulon och till Jifta-Els dal mot norra sidan av Bet-Haemek och Negiel och gick ut vid Kabul på vänstra sidan,

28. och Ebron, Rehob, Hammon och Kana, fram till Stora Sidon.

29. Sedan vände gränsen tillbaka till Rama och mot den befästa staden Tyrus, därefter vände gränsen mot Hosa och gick ut vid havet vid Aksib området.

30. Dessutom Umma, Afek och Rehob - tjugotvå städer med deras byar.

31. Detta *var* Asers barns stams arvedel, efter deras släkter, dessa städer med sina byar.

32. Den sjätte lotten föll på Naftalis barn, på Naftalis barn efter deras släkter.

33. Och deras gräns var från Helef, från terebinten i Saananim till Adami-Hannekeb och Jabneel fram till Lackum och slutade vid Jordan.

34. Och gränsen vände sig västerut till Asnot-Tabor och gick vidare därifrån till Huckok, och nådde fram till Sebulons södra sida och sträckte sig fram till Asers västra sida och till Juda vid Jordan mot soluppgången.

35. Därtill de befästa städerna Siddim, Ser, Hammat, Rackat, Kinneret,

36. Adama, Rama, Hasor,

37. Kedes, Edrei, En-Hasor,

38. Jireon, Migdal-El, Horem, Bet-Anat och Bet-Semes - nitton städer med deras byar.

39. Detta *var* Naftalis barns stams

arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.

40. Den sjunde lotten föll på Dans barns stam, efter deras släkter.

41. Och det område de fick som sin arvedel innefattade Sorga, Estaol, Ir-Semes,

42. Saalabbin, Ajalon, Jitla,

43. Elon, Timna, Ekron,

44. Elteke, Gibbeton, Baalat,

45. Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon,

46. Me-Hajarkon, Rakkon, tillsammans med området framför Jafo.

47. Men Dans barns område gick förlorat* för dem. Därför drog Dans barn ut för att strida mot Lesem och intog det och slog det med svärdsegg. De tog det i besittning och bosatte sig där och kallade Lesem för Dan, efter namnet på sin far Dan. Dom. 18:27.

*KJV: räckte inte till.

48. Detta *var* Dans barns stams arvedel, efter deras släkter, dessa städer med sina byar.

49. När de hade slutat att dela landet med dess gränser, gav Israels barn åt Josua, Nuns son, en arvedel bland dem.

50. Efter HERRENS befallning gav de honom den stad, som han hade bett om, Timnat-Sera i Efraims bergsbygd. Och han byggde upp staden och bosatte sig där.

51. Dessa *var* de arvslotter, som Eleasar, prästen och Josua, Nuns son, och huvudmännen för stamfäderna till Israels barns stammar fördelade som en arvedel genom lottkastning i Silo, inför HERREN vid ingången till uppenbarelsetältet. Så avslutade de fördelningen av landet.

20 Kapitlet

Fristäder.

HERREN talade till Josua och sa:

2. Tala till Israels barn och säg: Utse åt er de fristäder, som jag talade till er om genom Mose, 2 Mos. 21:13. 4 Mos. 35:6. 5 Mos. 19:2.

3. dit en dråpare ska kunna fly som utan uppsåt eller avsikt har dödat *en* människa. De ska vara en tillflykt för er undan blodshämnamen.

4. Och när den som flyr till någon av dessa städer, ska han stanna vid ingången till stadporten och förklara sin sak för de äldste i den staden. De ska *då* släppa in honom i staden och ge honom en plats, så att han kan bo bland dem.

5. Och om blodshämnamen förföljer honom, ska de inte överlämna dråparen i hans hand, eftersom han utan avsikt har dödat sin nästa och utan att förut ha burit hat till honom.

6. Så ska han stanna kvar där i den staden, tills han ställs inför menigheten för att dömmas och tills översteprästen på den tiden dör. Sedan ska dråparen återvända och komma till sin stad och till sitt hus i den stad som han har flytt ifrån.

7. Då avskiljde de Kedes i Galileen i Naftalis bergsbygd och Sikem i Efraims bergstrakt och Kirjat-Arba, det vill säga Hebron, i Juda bergsbygd. 4 Mos. 35:6.

8. Och på andra sidan om Jordan vid Jeriko, mot öster, utsåg de inom Rubens stam Beser, som ligger i öknen på slätten, inom Gads stam Ramot i Gilead och inom Manasse stam Golan i Basan. 5 Mos. 4:43.

9. Dessa var de städer, som var utsedda för alla Israels barn och för de främlingar som bodde bland dem. Dit skulle var och en kunna fly som utan uppsåt hade dödat en människa för att slippa dö för blodshämnares hand innan han ställts inför menigheten.

21 Kapitlet

*Leviternas fyrtioåtta städer.
Därav tretton präststäder.*

Då trädde huvudmännen för leviternas familjer fram till prästen Eleasar och till Josua, Nuns son och till huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar

2. och talade till dem i Silo i Kanaans land och sa: HERREN befallde genom Mose, att man skulle ge oss städer att bo i med tillhörande betesmarker för vår boskap. 4 Mos. 35:2-3. Jos. 18:1.

3. Enligt HERRENS befallning gav då Israels barn av sina arvslotter åt leviterna följande städer med tillhörande betesmarker.

4. Och lotten föll på Kehatiternas släkter. Och ättlingarna till prästen Aron, *som var* av leviterna, fick genom lotten tretton städer ur Juda stam och ur Simeons stam och ur Benjamins stam.

5. Men Kehats övriga ättlingar *fick* genom lotten tio städer från släkterna ur Efraims stam och ur Dans stam och ur halva Mannasses stam.

6. Och Gersons ättlingar *fick* genom lotten tretton städer från släkterna ur Isaskars stam och ur Asers stam och ur Naftalis stam och ur halva Mannasses stam i Basan.

7. Meraris ättlingar *fick* efter sina släkter tolv städer ur Rubens stam och ur Gads stam och ur Sebulons stam.

8. Dessa städer med tillhörande betesmarker gav Israels barn åt leviterna genom lottkastning, så som HERREN hade befallt genom Moses hand.

9. Ur Juda barns stam och ur Simeons barns stam gav man följande *här* namngivna städer.

10. De gavs åt Arons ättlingar, en av Kehatiternas släkter *bland* Levi barn, eftersom lotten träffade dem först.

1 Krön. 6:54.

11. De gav dem Arbas, Anoks fars, stad, det vill säga Hebron i Juda bergsbygd med sina betesmarker runt omkring.

Jos. 14:15, 15:13.

12. Men åkerjorden och byarna, som hörde till staden, gav man till Kaleb, Jefunnes son, som hans egendom.

Jos. 14:14. 1 Krön. 6:56.

13. Åt prästen Arons ättlingar gav de Hebron med sina betesmarker, *till att vara* en fristad för dråpare, Libna med sina betesmarker,

Jos. 20:7. 1 Krön. 6:57.

14. Jattir med sina betesmarker, Estemoa och dess betesmarker,

15. Holon med sina betesmarker, Debir med sina betesmarker,

16. Ain med sina betesmarker, Jutta med sina betesmarker *och* Bet-Semes med sina betesmarker - nio städer ur dessa två stammar.

17. Och ur Benjamins stam *gav de* Gibeon med sina betesmarker, Geba med sina betesmarker,

18. Anatot med sina betesmarker och Almon med sina betesmarker - fyra städer.

19. Alla städerna till prästen Arons

ättlingar var tretton städer, med tillhörande betesmarker.

20. Och Kehats barn släkter av leviterna, de övriga av Kehats barn, fick också på sin lott städer ur Efraims stam.

21. Och de gav dem Sikem med sina betesmarker i Efraims bergsbygd, *till att vara* en fristad för dråpare, Geser med sina betesmarker,

22. Kibsaïm med sina betesmarker och Bet-Horon med sina betesmarker - fyra städer.

23. Från Dans stam *gav de* Elteke med sina betesmarker, Gibbeton med sina betesmarker,

24. Ajalon med sina betesmarker och Gat-Rimmon med sina betesmarker - fyra städer.

25. Från halva Manasses stam *gav de* Taanak med sina betesmarker och Gat-Rimmon med sina betesmarker - två städer.

26. Sammanlagt *fick de* övriga släkterna av kehatiternas barn tio städer med tillhörande betesmarker.

27. Och till Gersons barn bland de levitiska släkterna, från den *andra* halva stammen av Manasse, *gav de* Golan i Basan med sina betesmarker *till att vara* en fristad för dråpare och Beestera med sina betesmarker - två städer.

28. Ur Isaskars stam *gav de* Kisjon med sina betesmarker, Dobrat med sina betesmarker,

29. Jarmut med sina betesmarker och En-Gannim med sina betesmarker - fyra städer.

30. Ur Asers stam *gav de* Miseal med sina betesmarker, Abdon med sina betesmarker,

31. Helkat med sina betesmarker och Rehob med sina betesmarker - fyra städer.

32. Ur Naftalis stam *gav de* Kedes i Galileen med sina betesmarker, *till att vara* en fristad för dråpare, Hammot-Dor med sina betesmarker och Kartan med sina betesmarker - tre städer.

33. Sammanlagt *hade* gersoniterna, efter deras släkter, tretton städer med tillhörande betesmarker.

34. Och de övriga leviterna, Meraris barns släkter, fick ur Sebulons stam Jokneam med sina betesmarker, Karta med sina betesmarker,

35. Dimna med sina betesmarker och Nahalal med sina betesmarker - fyra städer.

36. Ur Rubens stam *fick de* Beser med sina betesmarker, Jasa med sina betesmarker,

37. Kedemot med sina betesmarker och Mefaat med sina betesmarker - fyra städer.

38. Ur Gads stam *gav de* Ramot i Gilead med sina betesmarker, *till att vara* en fristad för dråpare, Mahanaim med sina betesmarker,

39. Hesbon med sina betesmarker och Jaser med sina betesmarker.

40. Sammanlagt fick Meraris barn efter sina släkter, de resterande av de levitiska släkterna, tolv städer på sin lott.

41. Alla leviternas städer inom Israels barns arvedel *var* fyrtioåtta med hörande betesmarker.

42. Var och en av dessa städer hade sin betesmark runt omkring sig. Så *var* det med alla dessa städer.

43. Så gav HERREN åt Israels barn hela det land som han med ed hade

lovat att ge deras fäder och de tog det i besittning och bosatte sig där.

1 Mos. 12:7. 13:15. 15:18. 26:3. 28:13.

44. Och HERREN lät dem ha ro på alla sidor, så som han med ed hade lovat deras fäder. Och ingen av deras fiender kunde stå emot dem, utan HERREN gav alla fienderna i deras hand.

45. Av allt det goda som Herren hade lovat Israels hus uteblev ingenting. Allt gick i uppfyllelse.

Jos. 23:14.

22 Kapitlet

Altaret vid Jordan.

Då kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna och halva Manasses stam

2. och sa till dem: Ni har hållit allt vad HERRENS tjänare Mose har befallt er och ni har lytt min röst i allt som jag har befallt er.

4 Mos. 32:20-21. 5 Mos. 3:18.

3. Ni har inte övergett era bröder under denna långa tid fram till denna dag, utan har hållit vad HERREN, er Gud, har befallt i sina bud.

4. Och nu har HERREN, er Gud, låtit era bröder komma till ro, så som han lovade dem. Därför vänd nu tillbaka och bege er till era tält och till det land som är er egendom, det som HERRENS tjänare Mose gav er på andra sidan Jordan.

4 Mos. 32:33. 5 Mos. 3:18. Jos. 13:8.

5. Men var mycket noga med att följa de bud och den lag som HERRENS tjänare Mose har befallt er, att älska HERREN, er Gud, och vandra på alla hans vägar och hålla hans bud och hålla er till honom och tjäna honom av hela ert hjärta och av hela er själ.

5 Mos. 10:12.

6. Sedan välsignade Josua dem och sände iväg dem och de begav sig av hem till sina tält.

7. Åt ena hälften av Mannasse stam hade Mose gett land i Basan och åt den andra hälften hade Josua gett land bland deras bröder på denna sidan om Jordan, mot väst. Och då Josua sände iväg dem till sina tält så välsignade han dem

Jos. 18:7.

8. och talade till dem och sa: Ni återvänder hem igen med stora rikedomar till era tält, med mycket boskap, med silver, guld, koppar, järn och med kläder i överflöd. Dela bytet från era fiender med era bröder.

4 Mos. 31:27. 1 Sam. 30:24.

9. Rubens barn och Gads barn och halva Manasses stam vände så tillbaka. Och de lämnade Israels barn i Silo, som ligger i Kanaans land, för att bege sig till Gileads land, till det land som var deras egendom som de hade fått till besittning, efter HERRENS befallning* genom Moses hand.

*KJV: ord.

10. Och när de kom till gränstrakterna vid Jordan, som ligger i Kanaans land, byggde Rubens barn och Gads barn och Manasses halva stam ett altare där vid Jordan, ett stort ansenligt altare.

11. När Israels barn hörde sägas: Se, Rubens barn, Gads barn och halva Manasses stam har byggt ett altare mitt emot Kanaans land, i gränstrakterna vid Jordan, på Israels barns område,

12. Och när Israels barn hörde det samlades hela Israels barns menighet i Silo för att dra upp till strid mot dem.

13. Till Rubens barn, till Gads barn och till Manasses halva stam, i Gileads

land, skickade Israels barn Pinehas, prästen Eleasars son. 4 Mos. 25:7.

14. Och med honom tio ledare, en som *var* familjeöverhuvud för var och en av Israels stammar, och var och en *var* överhuvud för sina fäders hus bland Israels tusenden.

15. När de kom till Rubens barn, Gads barn och halva Manasses stam, i Gileads land, talade de till dem och sa:

16. Så säger hela HERRENS menighet: Vad *är* detta för en synd som ni har begått mot Israels Gud, *då* ni idag har vänt er bort från att följa HERREN, genom att bygga er ett altare *och* därigenom i dag varit upproriska mot HERREN?

17. Är det inte nog för oss med syndaskulden vid Peor? Från den har vi än idag inte blivit renade fastän HERRENS menighet drabbades av plåga. 4 Mos. 25:3. 5 Mos. 4:3.

18. Men vill ni idag vända er bort från att följa HERREN? Då ska det ske *eftersom* ni idag är upproriska mot HERREN, att i morgon kommer han att vredgas på Israels hela menighet.

19. Men om ditt land som är er egendom *är* orent, *så* kom över till det land som är HERRENS egendom, där HERRENS tabernakel står och få er egendom bland oss. Men gör inte uppror mot HERREN, eller uppror mot oss genom att bygga er ett altare förutom HERRENS, vår Guds, altare.

20. Begick inte Akan, Seras son, en synd med det som var förbannat, så att vrede kom över Israels hela menighet? Och det var inte bara den mannen som miste livet genom den synden. Jos. 7:1.

21. Rubens barn, Gads barn och halva Manasses stam svarade då och sa till

huvudmännen för Israels tusenden:

22. Gud, HERREN Gud, Gud, HERREN Gud, han vet *det* och Israel själv ska veta *det*: Om detta *har skett* i uppror eller otrohet mot HERREN, så rädda oss inte i dag.

23. Om vi har byggt oss ett altare för att vända oss bort från att följa HERREN, eller för att offra brännoffer på det eller matoffer eller för att offra fredsoffer på det, då må HERREN själv ställa oss till svars för *det*.

24. Nej, sanningen är att vi har gjort det av rädsla, av det skälet *att vi* tänkte att era barn en dag skulle tala till våra barn och säga: Vad har ni med HERREN, Israels Gud, att göra?

25. HERREN har ju satt Jordan till gräns mellan oss och er, ni Rubens barn och Gads barn. Ni har ingen del i HERREN. Och så skulle era barn få våra barn att upphöra med att frukta HERREN.

26. Därför sa vi: låt oss bygga ett altare, inte för brännoffer inte heller för slaktoffer,

27. utan för att det ska vara ett vittne mellan oss och er och våra efterkommande, att vi vill göra HERRENS tjänst inför hans ansikte med våra brännoffer, med våra slaktoffer och med våra fredsoffer, så att era barn i framtiden inte kan säga till våra barn: Ni har ingen del i HERREN.

1 Mos. 31:48. Jos. 24:27.

28. Därför sa vi: Om det i framtiden händer att de säger *så* till oss och våra efterkommande, då kan vi svara: Se den bild av HERRENS altare, som våra fäder har gjort, inte för brännoffer inte heller för slaktoffer, utan som ett vittne mellan oss och er.

29. Må det vara långt ifrån att vi skulle göra uppror mot HERREN och nu vända oss från att följa HERREN för att bygga ett altare för brännoffer, för matoffer eller för slaktoffer, ett annat än HERRENS, vår Guds, altare som *står* framför hans tabernakel.

30. När prästen Pinehas och de som var med honom, menighetens ledare och överhuvuden för Israels tusenden, hörde vad Rubens barn, Gads barn och Manasses barn sa, blev de nöjda.

31. Och Pinehas, prästen Eleasars son, sa till Rubens barn, Gads barn och Manasse barn: Idag inser vi att HERREN är ibland oss, eftersom ni inte har begått denna synd mot HERREN. Ni har nu räddat Israels barn undan HERRENS hand.

32. Och Pinehas, prästen Eleasars son, och ledarna återvände från Rubens barn och Gads barn i Gileads land, till Kanaans land till Israels barn och berättade vad som hänt.

33. Och Israels barn var nöjda med förklaringen och Israels barn prisade Gud och hade inte längre en tanke på att dra upp till strid mot dem för att fördärva det land där Rubens barn och Gads barn bodde.

34 Och Rubens barn och Gads barn kallade det altaret, för det *ska vara* ett vittne mellan oss att HERREN *är* Gud.

23 Kapitlet

Josua förmanar folket.

En lång tid härefter, sedan HERREN hade låtit Israel komma till ro för alla deras fiender runt omkring och Josua hade blivit gammal *och* nått hög ålder,

2. kallade Josua till sig hela Israel, dess äldste, ledare, domare och förmän och sa till dem: Jag är *nu* gammal och har nått hög ålder.

Jos. 24:1.

3. Och ni har sett allt vad HERREN, er Gud, har gjort med alla dessa folk för er skull, för HERREN, er Gud, har själv stridit för er.

4. Se, jag har fördelat åt er genom lottkastning dessa folk, som ännu är kvar, till arvedel åt era stammar, från Jordan med alla de folk som jag har utrotat, fram till det Stora havet västerut.

5. Och HERREN, er Gud, ska själv driva dem undan för er och jaga bort dem från er. Så ska ni inta deras land så som HERREN, er Gud, har lovat er.

2 Mos. 23:30. 4 Mos. 33:53.

6. Var därför mycket fasta*, så att ni håller och gör allt, som står skrivet i Moses lagbok, så att ni inte viker av därifrån, *varken till höger eller till vänster*,

5 Mos. 5:32, 17:11, 20, 28:14.

Jos. 1:7. *KJV: *modiga*.

7. Så att ni inte beblandar er med dessa folk, dessa som fortfarande finns kvar bland er, inte heller nämner deras gudars namn eller svär *vid dem*, inte heller tjänar eller böjer er ner för dem.

2 Mos. 23:13. 5 Mos. 6:13. Jer. 5:7. Sef. 1:5.

8. Utan håll er till HERREN, er Gud, så som ni har gjort ända till denna dag.

5 Mos. 10:20, 11:22.

9. För HERREN har fördrivit stora och mäktiga folk för er och ingen har kunnat stå er emot ända till denna dag.

10. En enda man bland er ska jaga bort tusen, för HERREN, er Gud, ska själv strida för er, så som han har lovat er.

3 Mos. 26:8. 5 Mos. 32:30.

11. Därför, ha noga akt på er själva, så att ni älskar HERREN, er Gud.

12 För om ni vänder er bort och håller er till dessa folk som fortfarande är kvar bland er och gifter er med dem, så att ni beblandar er med dem och de med er,

13 då kan ni vara säkra på att HERREN, er Gud, inte mer ska fördriva *någon* av dessa folk för er. Utan de ska bli en snara och en fälla för er och ett gissel för era sidor och taggar i era ögon, tills ni blir utrotade ur detta goda land som HERREN, er Gud, har gett er.

4 Mos. 33:55. Dom. 2:3.

14 Se, jag lämnar nu denna världen och ni vet av hela ert hjärta och hela er själ att inte ett ord har slagit fel av allt det goda, som HERREN, er Gud, har lovat angående er. Allt har gått i uppfyllelse, inget har uteblivit.

1 Kung. 2:2. Jos. 21:45.

15. Därför ska det ske, *att* så som allt det goda har kommit er till del, som HERREN, er Gud, lovade er, så ska HERREN låta allt det onda drabba er, tills han har utrotat er från detta goda land, som HERREN, er Gud, har gett er.

Jos. 24:20.

16. Om ni överträder HERRENS, er Guds, förbund, som han har befallt er *att hålla* och går bort och tjänar andra gudar och böjer er ner för dem, så ska HERRENS vrede upptändas mot er och ni ska snabbt utplånas från det goda land som han har gett er.

3 Mos. 26:14-33. 5 Mos. 4:24f. 28:15

24 Kapitlet

Josuas sista tal till folket. Josuas och Eleasars död.

Så samlade Josua alla Israels stammar till Sikem och kallade

till sig de äldste i Israel, dess ledare, domare och förmän och de trädde fram inför Gud.

Jos. 23:2.

2. Därefter talade Josua till hela folket: Så säger HERREN, Israels Gud: Era fäder bodde i forna tider på andra sidan floden, *även* Tera, Abrahams och Nahors far och de tjänade andra gudar.

1 Mos. 11:26, 31.

3. Men jag hämtade er far Abraham från andra sidan floden och ledde honom genom hela Kanaans land och jag gjorde hans ättlingar talrika och gav honom Isak.

1 Mos. 12:1. 21:2f.

4. Och åt Isak gav jag Jakob och Esau och åt Esau gav jag Seirs bergsbygd till besittning. Men Jakob och hans söner begav sig till Egypten.

1 Mos. 25:21f, 36:8.

5. Sedan sände jag Mose och Aron och jag slog Egypten med plågor, som jag gjorde bland dem och därefter förde jag er ut.

2 Mos. 3:10.

6. Sedan förde jag er och era fäder ut ur Egypten och när ni hade kommit till havet, förföljde egyptierna efter era fäder med vagnar och ryttare ända till Röda havet.

2 Mos. 12:37, 14:9.

7. Då ropade de till HERREN och han satte ett mörker mellan er och egyptierna och lät havet komma över dem och övertäckte dem. Och ni såg med egna ögon vad jag gjorde i Egypten. Därefter bodde ni i öknen en lång tid.

2 Mos. 14:20, 28.

8. Och jag förde er in i amoreernas land, som bodde på andra sidan om Jordan. Och de stred mot er, men jag gav dem i er hand, så att ni intog deras land, och jag förgjorde dem för er.

4 Mos. 21:21–25.

9. Då reste sig Balak, Sippors son, kungen i Moab, och gav sig i strid

med Israel. Och *han* sände *bud* efter Bileam, Beors son, för att förbanna er.
4 Mos. 22:2f.

10 Men jag ville inte höra på Bileam, därför fortsatte han att välsigna er, *och* så räddade jag er ur hans hand.

11. När ni hade gått över Jordan och kommit till Jeriko, stred Jerikos invånare mot er, *och det gjorde också* amoreerna, perisseerna, kananeerna, hetiterna, girgaseerna, hiveerna och jebusiterna och jag gav dem i er hand.
Jos. 3:14. 6:20. 10:8. 11:8.

12. Och jag sände getingar framför er, som drev ut amoreernas båda kungar från er, men inte genom ditt svärd eller din båge.
2 Mos. 23:28. 5 Mos. 7:20.

13 Och jag gav er ett land, som ni inte hade arbete med och städer som ni inte hade byggt och *nu* bor ni i dem. Av vingårdar och olivplanteringar som ni inte hade planterat fick ni äta.
5 Mos. 6:10-11. Ps. 44:4.

14 Därför ska ni nu frukta HERREN och tjäna honom uppriktigt och i sanning. Och skaffa bort de gudar som era fäder har tjänat på andra sidan floden och i Egypten och tjäna HERREN.

15. Men om ni inte vill* tjäna HERREN, så välj i dag vem ni vill tjäna, antingen de gudar som era fäder tjänade, när de *bodde* på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoreerna, i vilkas land ni bor. Men jag och mitt hus, vi vill tjäna HERREN.

*KJV: om ni finner det ont att tjäna.

16 Då svarade folket och sa: Må det vara långt ifrån att vi skulle överge HERREN och tjäna andra gudar!

17. För HERREN, vår Gud, *är* han som förde oss och våra fäder ut ur Egyptens land, ur trälldomshuset och

som har gjort dessa stora under inför våra ögon och som beskyddade oss när vi gick under hela vår vandring och bland alla de folk, som vi har dragit igenom.

18 Och HERREN har drivit ut alla dessa folk för oss, också amoreerna som bodde i landet. *Därför* vill vi också tjäna HERREN, för han *är* vår Gud.

19 Josua sa till folket: Ni kan inte tjäna HERREN, för han *är* en helig Gud. Han *är* en nitälskande Gud. Han vill inte förlåta era överträdelser eller synder.

20 När ni nu överger HERREN och tjänar främmande gudar, ska han vända sig bort och låta det gå illa *för* er och förgöra er, efter att han har varit god mot er
Jos. 23:15f.

21 Men folket sa till Josua: Inte så, utan vi vill tjäna Herren.

22. Då sa Josua till folket: Ni är vittnen mot er själva att ni har valt HERREN för att tjäna honom. Och de sa: *Vi är* vittnen.

23. Därför sa han: Gör er då av med de främmande gudar som ni har bland er och vänd era hjärtan till HERREN, Israels Gud!

24. Och folket sa till Josua: Vi vill tjäna HERREN, vår Gud och lyda hans röst.

25. Då slöt Josua på den dagen ett förbund med folket och lade fram för dem lag och rätt i Sikem.

26 Och Josua skrev ner allt detta i Guds lagbok och tog en stor sten och reste upp den där under en ek som *stod* vid HERRENS helgedom.

1 Mos. 35:4. Dom. 9:6.

27 Och Josua sa till allt folket: Se,

denna sten ska vara ett vittne för oss, för den har hört alla de HERRENS ord, som han har talat till oss. Därför ska den vara ett vittne för er, så att ni inte förnekar er Gud.

28. Sedan lät Josua folket gå, var och en till sin arvedel. Dom. 2:6.

29 Och det hände, efter att detta hade skett, att HERRENS tjänare Josua, Nuns son, dog *då han var* 110 år gammal. Dom. 2:8.

30 Och man begravde honom på hans arvedels område, i Timnat-Sera som *ligger* i Efraims bergsbygd, på nordsidan om berget Gaash. Jos. 19:50. Dom. 2:9.

31 Och Israel tjänade HERREN, så länge Josua levde och de äldste, som var kvar efter Josua och som visste om alla de gärningar HERREN hade gjort för Israel.

32 Och Josefs ben, som Israels barn hade fört upp ur Egypten, begravde de i Sikem, på det jordstycke som Jakob hade köpt av barnen till Hamor, Sikems far, för hundra kesitor. Och det blev Josefs barns arvedel. 1 Mos. 33:19. 50:25. 2 Mos. 13:19. Apg. 7:16.

33. Och Eleasar, Arons son, dog. Och de begravde honom på den höjd* som hans son Pinehas hade fått i Efraims bergsbygd. *Hebr. Gibeä.